

Večna slava in spomin
heroju borbe in
socialističnega dela
tov. Borisu Kidriču!

Savinjski vestnik

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI MESTA CELJA, OKRAJEV CELJA-OKOLICE IN SOŠTANJA

Celje, sobota, 18. aprila 1953

LETO VI. — STEV. 15 — CENA 8 DIN
Ureja uredniški odbor. Odgovorni urednik
Tone Maslo. Uredništvo: Celje, Titov trg 1.
Pošt. pr. 12. Tel. 20-07. Ček. račun 620-T-290
pri NB FLRJ v Celju. Tisk Celjske tiskarne.
Četrletna naročnina 100, polletna 200, celo-
letna 400 din. Izhaja vsako soboto. Poština
plačana v gotovini.

BORISA KIDRIČA NI VEČ NJEGOVO DELO PA BO OSTALO

Težko je govoriti, kadar se srce
krči in usta drhte v bolečini.

(Josip Broz-Tito)

Borisa Kidriča ni več med nami. Zapustil nas je mož, katerega veličina je vklesala neizbrisni relief v življenje nove Jugoslavije in se vsidrala v srce vsakega poštenega Jugoslavana, vsakega patriota. Pečat, ki ga ne more izbrisati ne zob časa in ne topa praznina, ki je zazevala v naših prsih. Spomin, ki je večni, kot ljudstvo, za katerega je živel in umrl.

Ostalo bo nesmrten v svojih delih in po svoji vseobsegajoči ljubezni do svojega naroda, do delavskega razreda, kateremu je posvetil zadnji dih svojega velikega in čudovitega življenja.

Bil je velik kot človek, katerega toplo in strastno srce je z vsakim utripom bilo za sočloveka. Veroval je v človeka, v njegovo dostojanstvo ter zanj in zaradi njega ljubil svobodo, ki ji je poklonil vse svoje fizične in orjaške umske moči. Iskren ter dosleden ni poznal polovičnih poti. Pot, ki si jo je zastavil, je prehodil, ne oziraje se na ovire in ni pri tem štedil samega sebe. Njegovo silno zaupanje vase, ki mu ga je narekovala vera v sile delavskega razreda, se je prelivalo na vse jugoslovansko delovno ljudstvo, da je z njim lahko zmagovalo nadčloveške napore pri izgradnji svoje socialistične domovine.

Ce je Cezar enkrat prekoračil Rubikon, je lahko Boris Kidrič vsak dan dejal: »Alea iacta est!« Jezu, ki bi zavrl to gigantno delovno energijo, ni bilo. Vedel je in to je bil njegov credo, da mora — mož storiti, kar je dolžan, kar veleva mu ponos in stan — in ne more zgrešiti, kadar ljubi svoj narod in mu je predan s slehernim atomom svojega telesa in s slehernim odtokom svojega čustva.

Do skrajnosti strog do samega sebe, ljubeč do delavskega razreda in tovarišev ter neizprosno do sovražnikov svobode in socializma je tovariš Kidrič vzor človeka in moža, ki mora in bo ostal poznim rodovom v vzgled in spomin.

Kot mlad človek, čim se je pričel zavdati lastnega jaza, je postal komunist in ostal ideologiji marksizma zvest, dokler mu ni smrt zatisnila trudnih oči. Njegov življenjski in svetovni nazor je bil tako enovit in kremenit, tako dosleden, brez — ali — in — če —, da je imponiral vsakomur in vlivl spoštovanje tudi njegovim nasprotnikom.

Bil je velik kot mislec, katerega prodoren razum, genialna intuicija, povezana z izredno široko kulturo in kiklopsko znanje je odpiralo vedno znova nove perspektive človeškemu dognanju. Silno je obogatil zakladnico znanstvenega socializma in s tem oplajal ne samo naše ljudstvo, pač pa ves svetovni proletarijat, ki hlepi k svobodi in enakopravnosti ter sovraži vsakršno izkoriščanje.

Z njegovim znanjem in dognanji se je koristil in rasel delavski razred in z delavskim razredom on sam. Teorija in praksa sta se čudovito prepletali in naši druga v drugi svoje potrdilo.

Razplamtel se je z duhom in potrebo časa in srečen čas, ki je našel moža, kot je bil Boris Kidrič, ki je nanj tako občutljivo reagiral, da se mu je lahko postavil na čelo in postal njegov glasnik. Pojavil se je kot utrinek na nebu slovenskega in jugoslovanskega javnega življenja, risal mu svetlo in vedno svetlejšo sled, po kateri je hodilo in hodi ter je končno, prekipevajoč sile in moči, v lastni vsežrtvujoči svetlobi izžarel.

Bil je velik kot državnik, katerega delo in snovanje je bilo posvečeno le našim narodom. Njihova dobrobit mu je bila edini cilj, za katerega mu je bilo vredno živeti. Življenje ljudstva je bilo njegovo življenje in temu življenju je dajala njegova izredna osebnost ritem, s katerim je prebrodilo pregrajo — biti ali ne biti — in si ustvarilo danes zavidanja vredno bodočnost.

Slovenski narod je pa z njim izgubil enega svojih najboljših sinov in predsednika svoje, v vsej svoji zgodovini prve vlade. Mučeniška pot slovenskega naroda k svobodi in v vrsto neodvisnih in državotvornih narodov je neločljivo povezana z imenom Borisa Kidriča.

Z njim smo previharili viharje, z njim stopili v svetlobo svobode in z njim smo zaorali ledino socializma.

Ko bo pozni zgodovinar pisal zgodovino jugoslovanskih narodov, bo moral strani in poglavja napolniti z deli in likom tega izrednega moža, ki je pod vodstvom maršala Tita privedel slovenski narod na oder svetovne zgodovine in ga vodil na poti, ko je iz naroda hlapcev postal narod gospodarjev.

Ob maršalu Titu je ustvarjal in vodil našo gospodarstvo, gradil našo težko industrijo ter dovedel naše delovno ljudstvo

do samoupravljanja, katerega sinonim je postal.

Njemu gre vsa naša hvala. Njegovemu spominu se klanjamo in v njegovem imenu bomo vztrajali na poti, ki nam jo je zastavil.

Ljubili bomo svoje domovino, kot jo je on in sledili njegovemu in našemu vzorniku — maršalu Titu — kot mu je on sledil.

Slava njegovemu spominu!

Poslovilne besede maršala Tita

Težko je govoriti, ko se srce krči in usta drhte ob misli, da mi, Tvoji stari dolgoletni tovariši ne bomo nikdar več mogli slišati Tvojega glasu in deliti s Teboj veselja nad vse večjim triumfom veličastnega dela za socializem, ki si mu Ti med prvimi posvetil vse svoje fizične in umske sposobnosti, katerega v temelje si Ti vgradil vso svojo mladost in končno svoje življenje. Tvoja življenjska pot je bila trnjeva pot revolucionarja. Pristopil si k revolucionarnemu gibanju brezpravnega, izkoriščanega razreda še kot nepolnoletni deček. Izhajal si iz vrst razreda, ki Ti je osebno mogel zagotoviti udobno življenje. Ti nisi pristopil k delavskemu gibanju iz sentimentalnosti niti iz avanturizma niti iz konjunkturizma, ker si vstopil v Komunistično partijo v času najtežjih preganjanj, v času iztrebljenja njenih članov od strani vojne diktature Aleksandra in generala Živkovića. Pristopil si k delavskemu razredu zato, ker Tvoj plemeniti duh in srce nista mogla prenašati in mirno gledati neenake borbe med izkoriščanimi in izkoriščevalci. Pristopil si zaradi tega, ker je Tvoj po naravi revolucionarni in iščoči duh že v najzgodnejši mladosti prodril v zakone družbenega razvoja. v znanosti Marxa, Engelsa in Lenina. Pristopil si k delavski Partiji zaradi tega, ker si hotel biti kot

soudeleženec in aktivni borec z vsem srcem in z vsem svojimi bistvom pri rojstvu nove družbe, ne pa pri umiranju stare.

Dragi Boris! Tvoji stari tovariši smo spremljali tedaj Tvojo borbo proti tistim, ki so Te hoteli odvrgniti s poti, ki si si jo izbral. Ti si bil neomajen. Nisi se dal prestrašiti niti s temnico niti z drugim zastraševanjem. Šel si skozi iste celice ječ, kot ml, in to že tedaj, ko si šele stopil v življenje. Držal si se kot se mora držati pravi revolucionar. Temnice so bile za Te šola za obogatitev z znanostjo marksizma. Niso Te pomehkužile, kot so sovražniki pričakovali, temveč nasprotno, navdale so Te s še večjo energijo pri nadaljevanju Tvojega revolucionarnega dela.

Boris dragi! V tem mestu, kjer bo odslej počivalo Tvoje telo, sem Te pred 19 leti kot komunist ilegalec srečal kot komunista pod pollejskim nadzorstvom. Tedaj si bil, Boris, poln žara in nepremagljive energije, zaradi česar sem Te jaz kot mnogi tovariši vzljubil. Od tedaj do danes, 19 let, sva delala skupno, ne glede na to, kje je bil kdo. 19 let sem imel priliko spremljati formiranje Tvojega herojskega revolucionarnega lika. 19 let nisi niti mene niti ostalih tovarišev nikdar razočaral. Videl sem Te v Pragi leta 1937, ko si potrpežljivo prenašal težko in naporno emigrantsko

življenje. Po nalogu Partije si prekinil študije in delal kolikor si mogel za našo Partijo in za našo domovino. Videl sem Te v Parizu leta 1937, 1938 in 1939, to je v najtežjih časih za našo Partijo, ko je njen organizem razjedala frakcionaška borba v vrhovih in ko ji je pretela nevarnost uničenja od strani tistih, ki so bili v kominterni glavni krivci za frakcionaško borbo v naši Partiji.

Boris, neprecenljive vrednosti je Tvoja neomajnost in podpora, ki si jo tedaj nudil, da bi ohranil enotnost in monolitnost Partije in jo usposobil za težke čase, ki so se približevali in ki so grozili z uničenjem naših narodov. V dneh, polnih negotovosti in groženj za našo domovino, si se vrnil iz emigracije, da bi delil usodo skupno s svojimi tovariši in s svojim ljudstvom. Vedel si, da je Tvoje mesto med njimi. Delal si neumorno skupaj z nami, skupno z nami si doživljal veselje ustvarjanja enotnosti in monolitnosti naše Partije, ki ji je pripadla zgodovinska naloga, organizirati in voditi ljudsko vstajo proti okupatorju in izdajalcem naše domovine. Kot eden od prvih voditeljev te vstaje v Sloveniji si pri tem velikem ljudsko-revolucionarnem poslu pokazal izredno velike umske sposobnosti in neomajnost. Postal si eden od najpomembnejših voditeljev ljudske vstaje in revolucionarne borbe za ustvaritev nove Jugoslavije. V tem velikem delu se je Tvoje ime vtisnilo v srca milijonov naših delovnih ljudi. O tem Ti priča neizmerna bolest, ki je zajela milijone državljanov nove socialistične Jugoslavije, zaradi Tvoje tragične in prerane smrti. Ali je eno samo srce poštenega državljana naše države, ki ljubi našo veliko, s stoletno borbo izmučeno domovino, ki ga ne bi prevzela žalost in bridkost, ko je prenehala biti Tvoje divno srce, ki je neizmerno ljubilo svoje ljudstvo in svojo domovino? Odšel si od nas, toda Tvoj divni lik borca in komunista bo ostal vsajen globoko v srcih naših ljudi.

Dragi Boris! Leta 1948 je zagrozila naši domovini nova strašna nevarnost in Ti si v teh težkih dneh za našo Partijo in za naše narode bil med prvimi in prvi spoznal vse bistvo napada na nas in tragičnost položaja, v katerem se je v tem času nahajala naša domovina. Toda tudi tu se je pokazal Tvoj jekleni lik revolucionarja-komunista. Ostal si neomajen skupno z nami v borbi in zopet neenaki borbi za resnico, neodvisnost, svobodo in srečo naših narodov. Dragi Boris, Tvoj neugasljivi plamen revolucionarja in rodoljuba, ki si ga znal z vso silo vsajati v srca in misli svojih mlajših tovarišev in borcev med osvobodilno vojno in v času edinstvenega dela na najobčutljivejšem področju v dobi graditve socializma, bo z vso močjo plamtel tudi po Tvoji prezgodnji, tragični smrti v srcih sedanjih in bodočih pokolenj. Milijoni naših delovnih ljudi so vedeli za Tvoje požrtvovalno delo.

Boris! Mi, Tvoji tovariši, smo Te videli pri tem delu vsak dan. Videli smo, da izgorjavaš v delu dan in noč, da delaš do neznatnosti. Bali smo se, da Te bo to prerano strlo. Toda nismo vedeli, kakor tudi ne Ti sam, da Tvoje močno telo izpodkopava strašna zahrbtna bolezen, ki Te je tako hitro iztrgala iz naših vrst.

Tovariš Boris! Tvoja izguba je za nas nenadomestljiva. Ti si nosil ogromno bremen na svojih ramenih. Mi, ki ostanemo, se Ti bomo najbolje oddolžili s tem, če bomo bremena, ki si jih nosil Ti, razdelili med seboj in vložili vse svoje sile, da bo čimprej uresničeno tisto, za kar si se boril in za kar si dal svoje življenje.

Tovariš Boris! S Teboj so naši narodi izgubili svojega velikega sina. Ti si naše narode zelo zadel, toda oni so v znak priznanja Tebi vsadili v svoja srca spomin na Tvojo junaško osebnost, spomin, ki bo trajno ostal.

Dragi naš tovariš in nepozabni Boris! Težkega srca se poslavljam od Tebe v imenu Tvojih tovarišev in v menu naših narodov. Nosili bomo v svojih mislih in srcih Tvoj veliki, veseli, živahni in zdravega optimizma polni lik. Počivaj mirno, Boris, tu med mrtvimi heroji, ki tudi po smrti žive v srcih naših narodov kot vzor, kot pravi pesnik: Grobovi niso krste, temveč izvirni novih sil, naj Ti bo večna slava, dragi tovariš Kidrič.

Celje je zajela globoka žalost

Ko je v soboto prispela v Celje presretna vest, da je preminul narodni heroj in junak socialističnega dela Boris Kidrič, je Celje zajela globoka žalost. Črne zastave in trobojnice, spuščene na pol droga, so oznanjale splošno žalost, bile so odpovedane predstave v kinematografih in vse zabave. V izlozbe so Celjani postavili pokojnikovo sliko z napisom: »Slava narodnemu heroju tovarišu Borisu Kidriču!«

Naslednji dan je bilo Celje mirnejše, tiše kot drugače. Povsod je bila težka izguba jugoslovanskih narodov očitna. V dopol-

danskih urah se je po Celju hitro razvedelo, da bo v Mestnem gledališču komemoracija v spomin umrlega državnika.

V Mestnem gledališču je bilo ob 11. uri zbranih polno ljudi, zastopnikov delovnih kolektivov, množičnih organizacij, komunistov in ostalih meščanov.

O neprecenljivem udaru za jugoslovanske narode, o življenjski borbi za pravice delovnega človeka, borbi za srečnejšo bodočnost narodov Jugoslavije tov. Borisa Kidriča je govorila sekretarka Mestnega komiteja ZKS tov. Olga Vrabčeva.

Poslovilne besede tovarišice Olge Vrabčeve v Mestnem gledališču

Včeraj, 11. aprila 1953, je po dolgotrajni borbi z zahrbtno boleznijo podlegel narodni heroj in junak socialističnega dela tovariš Boris Kidrič, član sekretariata IK CK ZKJ, član IS Ljudske skupščine Jugoslavije, član predsedstva IO SZDLJ in aktivni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Zaman so bili ogromni napori našega političnega in državnega vodstva, zaman prizadevanja najboljših zdravnikov, da iztrgajo tovariša Kidriča iz objema smrti. Zaman vsa ljubezen, skrb in upanje delovnih ljudi naše socialistične domovine. Prenehalo je biti toplo komunistično srce enega največjih sinov naše revolucije in enega najpoštenjšejših borcev za srečnejšo bodočnost našega delovnega ljudstva. Mrtev je tovariš Boris Kidrič, eden največjih sodobnih teoretikov marksizma, globoki mislec in pogumni ustvarjalec na polju napredne teoretične misli.

Tovariš Boris Kidrič se je rodil dne 10. aprila 1912 kot sin bibliotekarja Državne knjižnice, kasnejšega vseučiliškega profesorja in predsednika Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani dr. Franceta Kidriča. Izredno nadarjen in zaveden je bil tovariš Kidrič že v rani mladosti pritegnjen v politično napredno gibanje. Že kot sedmošolec je leta 1928 postal član SKOJ in KPJ. Že časa šestojanuarske diktature je bil kot sedmošolec aretiran in obsojen na 1 leto zapora, ki ga je vzdržal v mariborski kaznišnici. Po vrnitvi iz zapora je v pogojih najhujšega terorja neustrašivo in neustrašeno delal na obnovi in krepljivi Partije, ki je pretrpela hude udarce s strani monarhistične diktature. Postal je kmalu član Pokrajinskega komiteja KP Slovenije in bil skupaj s tov. Kardeljem ena najuglednejših osebnosti v komunističnem gibanju pri nas. Zlasti je bila v tej dobi pomembna njegova literarna publicistična dejavnost, ki je v prebujanju naprednih duhov na Slovenskem odigrala zelo vidno vlogo. Leta 1935 je moral zaradi neprestane preganjanja s strani policije emigrirati. Istega leta je postal sekretar SKOJ in ostal na tej dolžnosti do leta 1936, ko je bil na Dunaju aretiran in ponovno obsojen na leto dni zapora. Potem je živel kot politični emigrant v Pragi in v Parizu, kjer je delal skupaj s tovarišem Titom in s tov. Kardeljem. V Jugoslavijo se je vrnil leta 1939 in je pretežno živel v tajnosti in najaktivnejše sodeloval v političnem življenju. Na prvi partijski konferenci KPS v juniju 1940 je bil izbran za delegata na V. partijski konferenci v Zagrebu.

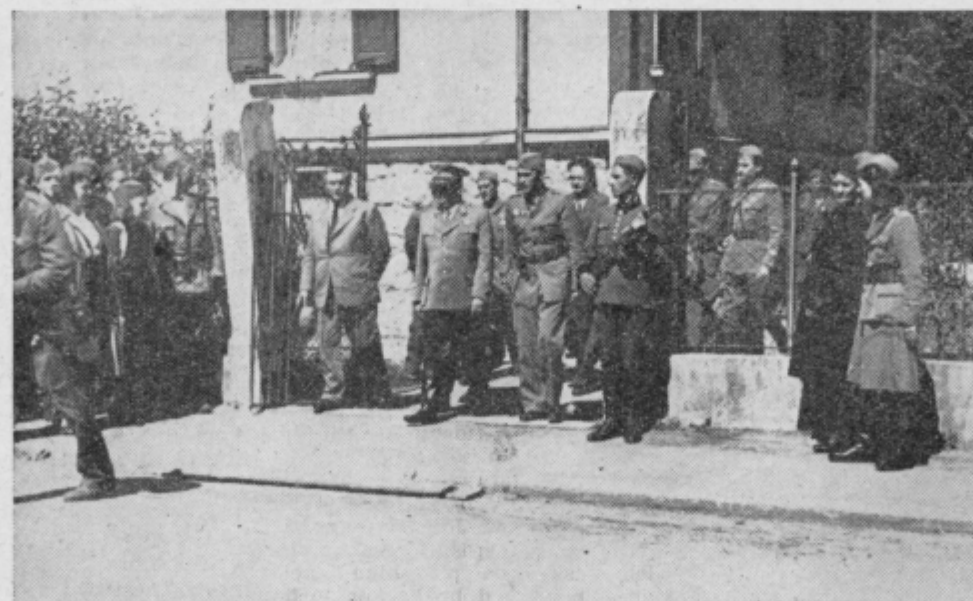
Po okupaciji Jugoslavije je bil tovariš Kidrič poleg tovariša Kardelja glavni in neposredni ustanovitelj in organizator OF slovenskega naroda. Postal je politični sekretar IO. OF in prvi politični komisar Glavnega štaba NOV in POS. Svojo ogromno energijo in delavnost pa je zlasti posvetil ureditvi ljudske oblasti v Sloveniji. Postal je prvi predsednik Narodne vlade Slovenije. Poleg tov. Kardelja je bil tov. Kidrič osrednja osebnost slovenskega narodnoosvobodilnega gibanja.

Po osvoboditvi je tov. Kidrič težišče svojega dela posvetil razvoju našega gospodarstva.

Od trenutka, ko je kot sedmošolec stopil v vrste KPJ pa do svojega poslednjega diha je tovariš Kidrič stal v prvi borbeni vrsti, vedno tam, kjer je bilo najtežje,

vedno na najodgovornejših ključnih mestih, ki so bila odločilna za naš nadaljnji revolucionarni razvoj.

Ime tovariša Kidriča je tesno povezano z najslavnejšim obdobjem slovenske zgodovine, z obdobjem, ko je slovenski narod kot narod stopil v zgodovino in si priboril svojo suverenost in neodvisnost. Osebnost tovariša Kidriča, neutrudljivega borca za

Z obiska maršala Tita leta 1945 v Celju: Tretji desno od maršala Tita (v civilu) je pokojni tov. Boris Kidrič, prvi predsednik slovenske vlade

neodvisnost slovenskega naroda in prvega predsednika njegove vlade, bo zavzemala vedno enega najčastnejših in najsvetlejših mest v zgodovini in v srcu slovenskega naroda.

Obnova našega gospodarstva po vojnih pustošenjih, naš petletni načrt, naporne borbe proti vsem zaprekam in težavam, ki so se zoperstavljale gospodarskemu razvoju naše domovine so nerazdružljivo povezane z imenom Borisa Kidriča. Njegova osebna zasluga je, da smo tako uspešno premagali gospodarsko blokado, ki je sledila resoluciji Informbiroja.

Največjega pomena za naš gospodarski razvoj pa je njegova teoretična obdelava naše gospodarske problematike. Njegove sijajne analize so neprestano odpirale perspektivo našemu delovnemu ljudstvu, mu kazale svetlo sliko bodočnosti, opozarjale ga, da zaradi trenutnih težav ne izgublja mo izpred oči svetlega cilja, ki smo si ga zastavili. Kot izvršen poznavalec marksistične ekonomske teorije je tovariš Kidrič od trenutka, ko je prevzel vodilno mesto v našem gospodarstvu — še pred prekinitvijo odnosov s Sovjetsko zvezo — povedel energično borbo proti državno kapitalističnemu in birokratskemu pojmovanju našega gospodarstva. Ogromna je zasluga tovariša Kidriča v postavljanju in razvoju našega novega gospodarskega sistema, ki pomaga uresničiti Marxove zamisli o delavskem samoupravljanju.

Z njegovo smrtjo so pretrpeli naši narodi nenadomestljivo izgubo. Upravičeno je de-

jal tov. Djilas: »Dela tovariša Kidriča ne more zamenjati nobena osebnost. On je bil takšna osebnost, katerega delo — to ogromno energijo, to neprecenljivo umsko silo — lahko zamenja samo ves kolektiv.«

Zveza komunistov Jugoslavije izgublja v njem enega svojih najpopolnejših predstavnikov, v katerem so se v največji meri združevale vse tiste plemenite lastnosti in težnje, ki so odlikovale KPJ. Globoko preda in zvest svojemu ljudstvu, vedno tam, kjer je bilo najtežje, pripravljen na vse težave in žrtve, je žrtvoval tovariš Kidrič vsak utrip svojega srca in končno tudi svoje življenje za srečo svojega ljudstva, za zmago komunizma. Zato bo lik komunista Borisa Kidriča vedno ponos in slava komunistov Jugoslavije.

Lik tovariša Borisa Kidriča, najzaslužnejšega revolucionarja in borca, naj bo nam in bodočim rodovom večni vzgled, kako je treba ljubiti svojo domovino, kako se je treba pogumno spoprijeti tudi z največjimi težavami in žrtvami v borbi za srečo svojega ljudstva, naj nam vlije vedno novih sil v borbi za doseg našega plemenitega cilja.

Večna slava tovarišu Borisu Kidriču!

Po njenem govoru je celjski komorni zbor zapel nekaj partizanskih pesmi, ki so pokojnika skozi toliko let spremljale v borbi proti okupatorju in v izgradnji socializma.

Celjani so v nedeljo ostali doma in dan presedeli pri radijskih sprejemnikih, kjer so postaje prenašale najrazličnejše sestavke iz življenja Borisa Kidriča, ali pa ob časopisih obujali spomin nanj, ki je vsa ta leta od začetka vojne bil tako tesno povezan z narodom, ko smo na vsakem koraku srečavali rezultate njegovega dela.

Ko je naslednji dan, v ponedeljek zjutraj, delavsko Celje obudilo takrt novega tedna proizvodnje, so bili obrabi resni, žalostni in mračni. Delavski razred se še prav posebno zaveda pokojnikovih zaslug za uspehe v delavskem upravljanju, katerega ustanovitelj v prvi vrsti je bil on. Medtem ko delavstvo iz dneva v dan vse bolj čuti, da je lastnik proizvodnje, je glavni tvorec novega gospodarskega sistema omahnil sredi dela, na polju socialističnega boja za neodvisnost in močno gospodarstvo.

Zato so bile na MLO in OLO ter po vseh kolektivih ta dan komemoracije, kjer se je delavstvo poklonilo spominu Borisa Kidriča.

SOŽALJE TOVARNE EMAJLIRANE

POSODE V CELJU

Zveznemu izvršnemu svetu FLRJ

Beograd

Zavedajoč se velike izgube ob smrti tovariša Borisa Kidriča, težko nadomestljivega gospodarstvenika in državnika, se pridružujemo Vaši žalosti in Vam istočasno zagotavljamo našo popolno predanost, katero bomo dokazali s tem, da bomo neutrudljivo hodili po poti, za katero je dal vse svoje sile tovariš Kidrič.

Delovni kolektiv

Tovarne emajlirane posode

Celje

Tovarišici Zdenki Kidrič

Beograd

Ob nenadomestljivi izgubi Vašega soproga, draga tovariša Borisa Kidriča, izrekamo naše najgloblje sožalje.

Naj bo večna slava junaku socialističnega dela!

Delovni kolektiv

Tovarne emajlirane posode

Celje

Celje, dne 13. aprila 1953.

Celjani so trumoma pohiteli v Zidani most...

Delovno ljudstvo je budno zasledovalo potek prevoza posmrtnih ostankov tovariša Borisa Kidriča v našo ožjo domovino. Zato so trumoma hiteli v ponedeljek zvečer v Zidani most, da bi se poklonili njegovemu spominu na njegovi zadnji poti po ljubljenski domovini, ki ji je dal vse svoje sile in naposled tudi življenje.

Vlak, ki je odpeljal iz Celja ob pol deveti uri zvečer, je bil nabito poln. Na železniški postaji v Zidanem mostu doslej še ni bilo toliko ljudi hkrati. Več tisoč ljudi iz Celja, Maribora, Rogaške Slatine, Laškega in drugih krajev Štajerske se je tlo na peronu, boreč se za prostor ob progi, koder je imel pripeljati vlak posmrtno ostanke heroja Borisa Kidriča. Na peronu, zavitem v črne zastave in z osvetljeno Kidričevo sliko na ostrešju, je bilo na tisoče ljudi, a vendar bi nihče tega ne verjel, če bi jih samo slišal, a ne videl. Potrtost je jemala prisotnim besede, a še tiste, ki so bile izrečene, so bile bolj šepet.

Ko pa je iz daljave sem od Radeč zapopotalo v tračnicah, so se oči uprle v noč, tja, od koder so pričakovali mrivega junaka. Železniška godba je zaigrala v sree segajočo žalostinko, ko se je pred večitisočglavo množico ustavljal vlak z zastrtimi okni, za katerimi so sedeli številni delegati iz vse Jugoslavije, Kidričevi najožji sodelavci. Pri oknih so se pokazali žalostni in s kruto resnico pretreseni obrazi najvidnejših osebnosti našega državnega vodstva.

Tovariš Milovan Djilas je izstopil in sprejemal izraze sožalja ter jih izrekal istočasno vsem, ki so mu segli v roko. Smrt Borisa Kidriča je enaka izguba za vse Jugoslovane. Tako za njegove ožje sodelavce, prijatelje, kot za tiste, ki ga nikoli v življenju niso videli razen na slikah, pa so globoko čutili njegovo izgubo.

V imenu prebivalstva Celja in okolice se je od pokojnega Kidriča poslovil njegov dolgoletni sodelavec iz mladih let delavce Beno Jugovar iz Rogaške Slatine. Rosnih oči in s trepetajočim glasom je izročal zadnje pozdrave rodnega kraja svojem velikemu sinu. Za njim je spregovoril v imenu Mariborčanov, katerih ljudski poslanec je bil tov. Boris Kidrič, predsednik mestnega sindikalnega sveta tov. Franc Rant.

Oči prisotnih so bile solzne, v grlih je težilo. V teh trenutkih je marsikdo pozabil lastne težave, lastno nesrečo in se vtopil v vsenarodno žalovanje.

Potem je med igranjem žalostinke potegnil vlak v smer partizanske Ljubljane. Množica je še vedno nepremično zrla v vlak, kjer je bil na koncu odprt vagon, v njem s cvetjem zasuta krsta s posmrtnimi ostanke, ob njej pa negibna častna straža oficirjev gardijskih enot.

Pozno v noč so hiteli posebni vlaki iz Zidanega mosta spet v vse kraje Slovenije, vozeč ljudi, ki so v srcih nosili žalost in neizbrisno sliko zadnje poti enega največjih slovenskih sinov.

Umrlega Borisa Kidriča so na zadnji poti spremljali milijoni užaloščenih src

Ko je težka vest o nenadomestljivi izgubi zavela po Beogradu, v narodnem pomladanskem razcvetu, je v bujnih Jugoslavije odjeknila pekoča bolest. Spodkopavajoča bolezen je prekrizala račune, želje in misli vseh poštenih državljanov, ki so s tako ljubeznijo, s takim zanimanjem sledili njegovi borbi s smrtjo ob prvem težkem, in vseh naslednjih napadih. Kar je moralo biti skoraj neizbežno in še potem, ko je junaški bolnik sam sprevidel, da zanj ni več pomoči, je bila v jugoslovanskih narodnih misli o okrevanju še vedno živa, zato je v tej verji jugoslovanskega ljudstva še bolj presunila, da je naposled bolezen le ustavila eno najplemenitejših src.

V soboto in nedeljo je na desetisoče Beograđanov z žalostjo v srcih v neizčrpni reki hodilo mimo njegovih posmrtnih ostankov. Istočasno so vlada, družina pokojnika in njegovi ožji sodelavci prejemali na tisoče sožalnih brzojav in pism iz vseh krajev naše domovine, sožalja naših državljanov v zamejstvu in sožalja tujih vlad, poslanih preko diplomatskih zastopnikov.

Zgradba Izvršnega sveta FLRJ se je spremenila v hišo žalosti. Vse dotlej,

ko je žalni sprevod krenil na beograjsko železnico postaja, so Beograđani in delegacije iz vse države obiskovale avlo, kjer je prekrit s stotinami vencev ležal heroj in junak socialističnega dela.

Zadnja pot mimo spomenikov njegove tvornosti

Vlak s posmrtnimi ostanke Borisa Kidriča je zapuščal beograjska tla, kjer je v ozadju z Beogradom vred ostajal gigant petletke tvornica v Železnikih. Potem je hitel sredi žitorodnih polj, mimo tvornice lokomotiv v Slavovskem Brodu, se križal s tračnicami dveh mladinskih prog in nešteti novih objektov ob nji. Povsod, na vsaki postaji se je poslavljalo od Borisa Kidriča prebivalstvo in z globoko hvaležnostjo se je njegovemu spominu poklonil narod Bosne in Hercegovine, ki ga je Boris Kidrič v življenju s svojim delom pomagal dvigniti iz zaostalosti in mračnajaštva.

Zagreb je vlak s posmrtnimi ostanke sprejel z globoko žalostjo. Na tisoče ljudi je nemo jemalo slovo od velikega revolucionarja in misleca, zavedajoč se neizmerne izgube.

Žalnega sprevoa v Beogradu se je udeležilo zopet na desetisoče Beograđanov in vsi najvišji predstavniki oblasti in organizacij.

Ko je vlak s posmrtnimi ostanke Borisa Kidriča zapuščal Beograd, je glavno mesto Jugoslavije, mesto njegovega večletnega bogatega dela, ostajalo v žalosti, črni, kot da čuti veliko praznino, ki je nastala s tem žalostnim slovesom.

Naposled so se posmrtni ostanke velikega slovenskega sinu peljali zadnjič po ljubljenski slovenski zemlji. Na slednji postaji so se od njega poslavljali delovni ljudje Slovenije. Izseljeniško Krško polje, Štajerska in Zidani mostu, revirsko Trbovlje in skalnato Zasavje, vse se je poslavljalo od njega in ga je naposled sprejela užaloščena partizanska Ljubljana.

Kljub polnočni uri je bilo v Ljubljani na postaji ob sprejemu desetisoče ljudi. Sprejeli so ga člani Izvršnega sveta FLRJ s tov. Titom na čelu, najvišji predstavniki slovenske vlade in njegovi sodelavci, prijatelji ter znanci. Med znanke pa lahko štejemo tisoče in tisoče Slovencev, ki so ga srečevali v najrazličnejših okoliščinah, časih in trenutkih njegovega življenja.

Poslednje slovo v Ljubljani

Naslednji dan v torek se je v Ljubljano zlivalo tisoče in tisoče delovnih ljudi, ki so zadnjič vzeli slovo od Borisa Kidriča, medtem ko so se tisoči pripravljali za njegovo zadnjo pot do poslednjega počivališča v grobnico herojev.

Vso naslednjo noč, do srede zjutraj so iz vseh krajev prihajali posebni vlaki udeležencev na pogreb. Ljubljana je bila prekrita z venci, saj jih je bilo nad 3000. Med venci so bili poleg teh, ki so jih prinesli člani družine, zvezne in republiške vlade, delovni kolektivi, tudi venci iz južnih ljudskih republik, venec herojske Kozare, venec iz planinskih rož slovenskih planincev.

V sredo ob 11. uri je od avle v Ljudski skupščini krenil sprevod največjega pogreba po osvoboditvi. Tisoči udeležencev so se stiskali ob pločnikih cest, po kateri je šel sprevod. V sprevodu so nosili odlikovane, prehodne, sindikalne in v borbi proslavljene zastave. Nad 300 vencev je nosilo ljudstvo v sprevodu, pred lafeto, vpreženo v tri pare črnih konj, so nosili njegova visoka odlikovanja, za lafeto pa je šla soproga pokojnikova, Zdenka Kidrič s hčerko in vsi najožji sodelavci pokojnikovi, najvidnejši predstavniki oblasti zvezne in republiške vlade, ljudski poslanci, delegati ljudskih republik, delavskih kolektivov, množičnih

organizacij, častna oficirska četa JLA itd.

Ko je žalni sprevod prispel na Trg revolucije je spregovoril v slovo predsednik Izvršnega sveta LR Slovenije tov. Miha Marinko, za njim pa predsednik akademije znanosti in umetnosti tov. Josip Vidmar. Sprevod je nadaljeval pot do Trga herojev, kjer so fanfare naznanile pokop. Od lafete do odprte grobnice, kjer leži že deset narodnih herojev, so krsto prenesli najvidnejši predstavniki jugoslovanske vlade kot tov. Tito, Moša Pijade in drugi.

Ob odprtem grobu se je od umrlega Borisa Kidriča poslovil maršal Tito, katerega govor objavljamo posebej.

Ob častnih salvah so spustili krsto s posmrtnimi ostanke k zadnjemu počitku. Godbe so igrale žalostinke in pevski zbor je odpel poslovilno pesem. Istočasno so v Ljubljani in po vsej državi sirene oznanile, da je heroj borbe in dela, genialni in neutrudljivi Boris Kidrič položen v grobnico herojev, kajti njegova največja želja je bila pasti v boju. Tov. Kidrič pa je padel v boju za svoj narod, omagal je v nadčloveški bitki nad lastnimi telesnimi zmogljivostmi, v ljubezni za svoj narod, ki ga bo po svojih bodočih pokolenjih obdržal v trajnem spominu kot vzor, kakor so se milijoni jugoslovanskih src zaprisegli ob njegovem preranem grobu.

Tominskih nabrežje

Pretekli teden je poklonil Mestnemu ljudskemu odboru Celje dr. Josip Tominec 20 dolarjev z željo, da bi ta, po njegovih besedah »skromen« prispevek, služil občestnim namenom.

Mestni ljudski odbor je ta znesek, ki ni majhen, še manj pa skromen, nameril ureditvi otroškega igrišča ob Savinji. Igrišča, ki ga Celje že leta željno pričakuje, ki je nujno potrebno in ga v začetku letošnjega poletja končno dobi. Služilo ne bo le mestu v okras in ponos ter otrokom v razvedrilo, temveč bo obenem odraz naše stvarnosti in ljubezni do človeka.

Ne toliko vsota, ki je za skromnega moža hudo velika in za Mestni ljudski odbor nemajhna, kot je plemenita gesta vredna, da o njej pišemo, se ob njej razmislimo in iz tega dejstva izvlečemo zaključke.

Mnenja smo, da bi se Celjani lahko oddolžili možu, ki ga je že imenovalo za svojega častnega meščana in katerega plodno in delovno življenje je potekalo pod geslom — za narod vse, zase nič — s tem, da bi nabrežje, ob katerem bo novo igrišče in nosi sedaj skoraj brezimen priimek — Savinjsko nabrežje — preimenovali v Tominskih nabrežje. Ne več in nič manj. Smatramo, da ni naše mnenje neupravičeno in pretirano ter da bo pri Celjanih našlo odmev, ki bo na seji Mestnega ljudskega odbora prišel do izraza.

V slovenskem javnem življenju je dr. Josip Tominec osebnost, ki jo je nemogoče zaobiti. Več kot pol stoletja je dejavnost tega izrednega moža, z jasnim smislom za potrebe časa in naroda prepletala kulturno rast slovenskega naroda ter močna bila v ritmu njegovega javnega življenja. Proslavil se je kot šolnik in vzgojitelj ter mu na tem polju dolgujemo poleg ostalega hvalo za prvo grško-slovensko slovnico. Kot slavist je viden v prešernoslovju in po vrsti člankov ter ocen najrazličnejših del priobčenih v Ljubljanskem Zvonu, Slovanu itd. Kot jezikoslovec je napisal več pomembnih jezikoslovnih razprav, med njimi o rednem »Narečju v Bočni in njegovi sklanjavi«. Kot odbornik Slovenske Maticе je odločilno sodeloval pri kulturnem življenju pred prvo svetovno vojno. Kot strokovnjak za telovadbo je od mladosti do pozne starosti

s peresom in organizatorsko delal na njenem razvoju. Od leta 1908 do 1941 je bil urednik Planinskega vestnika in ga dvignil na evropsko višino.

To so le bežni utrinki njegovega plodnega dela. Skoraj ga ni področja, lahko trdimo, kjer bi ne odkrili sledi njegovega peresa in duha. Vzlic njegovi visoki starosti ni njegova delavnost našla zastoja. To, kar pa smo navedli, je le

grob in pomanjkljiv opis dela doktorja Tominec. Dela, ki zahteva razpravo zase, da bi lahko razkrila vso to čudovito osebnost, ki diha neumrljivo slo po gibanju in uveljavljanju polnega sočnega življenja. Na vsak način je pa njegovo ime uvrščeno v plejado velikih slovenskih mož.

Mislimo, da je ta njegova lepa in ginljiva gesta vredna, da se postavi za vzgled, kakšen naj bo in kakšen je mož, ki ljubi svoj narod. Skromen in plemenit, strog in dosleden. Človek, katerega osebne koristi so potisnjene v ozadje, kadar gre za občnarodno, občeljsko dobrobit.

Zato in iz teh razlogov smatramo, da je naš predlog vreden premisleka in vreden uresničitve.

Žalna seja MO ZB v Celju . . .

V ponedeljek ob 16. uri je bila v dvorani Sindikalnega doma žalna seja Mestnega odbora ZB in vseh terenskih odborov ZB. Poleg številnih borcev iz terenov in celotnega MO ZB je bila navzoča tudi predsednica MO ZB tov. Olga Vrabčeva in sekretar MO ZB tov. Vlado Bogataj, ki je imel žalni govor o življenju, delovanju, borbi in prerani smrti tov. Kidriča.

— Umrl je mož, — je dejal tov. Bogataj, — kakršnih je malo med nami, umrl je mož pravice in resnice, umrl je borec za uresničenje visokih idealov delavskega razreda, umrl je mož, ki je v prsih nosil ognjeno srce, katero mu

je plamtelo samo za srečo domovine in njenega ljudstva, umrl je učenjak marksizma in z njegovo smrtjo se je vsem našim narodom podrl krepak stebel domovine. — In proti koncu: — Hvala Ti za vse prizadevanje, hvala Ti za vse nauke, ki si nam jih delil, hvala Ti za vse napore za zgraditev boljšega in pravičnejšega sveta, hvala Ti za vso ljubezen do slovenskega naroda in hvala Ti tudi za Tvoj pravičen bič, zaradi našega čisto birokratskega reševanja problemov. —

Navzoči so počastili spomin mrtvega heroja borbe in dela z enominutnim molkom.

. . . in Tovarni emajlirane posode

se je celoten kolektiv zbral ob 10. uri dopoldne k žalnemu zborovanju. V teh kratkih trenutkih, ob pretresljivih besedah tovariš, ki je orisal zasluge tega velikega sinu slovenskega naroda, so bili vsi nemo potrti, vendar pa je v njih klila prisega, kot so pozneje sporočili v resoluciji Izvršnemu svetu v Beograd, da zagotavljajo svojo popolno predanost, katero bodo dokazali s tem, da bodo neutrudljivo hodili po poti, za katero je dal vseh svoje sile tovariš Kidrič.

Enako kot v Tovarni emajlirane so čutili tudi druge. Na železnici, v Cinkarni, v Štorah, v slehernem kolektivu je ob krutji resnici vse onemelo. Delov-

no ljudstvo je upravičeno zaskrbelo: Kako bo sedaj, ko je prenehal živeti človek, ki je tako dobro poznal probleme delavstva, ki je bil tako podkovan v gospodarskih vedah, ki je tako spretno, eksperimentalno vodil gospodarstvo mimo vseh grozečih čer, da smo včasih resno pomislili, sreča, da imamo tov. Kidriča, prej bomo vsi klonili pred težavami kot on. Sedaj pa, ko je naše gospodarstvo že v trdnem pristanu, ko se krepi in že začenja roditi sadove, je njegov tvorec preminul, ko bi ga še tako potrebovali in ko naj bi bil osebno vzhodčen nad uresničitvami svojega dela.

Žalna proslava v Železarni Štore

V ponedeljek, 13. t. m., takoj po končanem delu v tovarni, so se zbrali polnoštevilno vsi delavci in nameščenci Železarne Štore na prostoru pred upravnim poslopjem k svečani žalni komemoraciji za pokojnim tov. Borisom Kidričem, katerega prerana smrt je tako globoko pretresla vso slovensko in jugoslovansko ljudstvo in bolešno odjeknila v našem narodu. Ko je tovariška godba odigrala v srce segajoče žalostinke, je povzel besedo sekretar podjetja tov. Jože Mrevlje, podal izčrpen življenjepis in orisal ogromno delo zaslužnega pokojnika, neustrašnega borca, dobrega komunista, organizatorja, doslednega prvoborca za pravice vsega delovnega ljudstva in

odločnega revolucionarja. Med drugim je dejal: »Tovariš Boris Kidrič je dobesedno izgorel v neizmerni ljubezni do naše domovine in nadčloveškem, neutrudnem delu, prizadevanju ter skrbi za dobrobit in izgraditev socialistične Jugoslavije!...« Vse prisotne je govornik pozval, da z enominutnim molkom in z vzklikom »Slava mu!«, počaste spomin velikega pokojnika.

Godba je zopet zaigrala posmrtno koračnico in pevski zbor je odpel v slovo žalostinke; nato smo se razšli v veliki, tihi boli nad neprecenljivo in nenadomestljivo izgubo enega največjih sinov naše domovine, tovariša Borisa Kidriča... F. K.

Simfonični koncert Beethovnov glasbe s prof. Bredo Rajhovo v Celju

Orkester SKUD Ivan Cankar v Celju si je tokrat izbral lep in zahteven program: G. F. Händel Concerto grosso v g-molu, Beethoven — klavirski koncert v c-duru in I. simfonija.

Koncert bo v ponedeljek, 20. t. m. točno ob 19.45 v Narodnem domu.

Klavirski part Beethovnovskega klavirskega koncerta v c-duru je prevzela prof. Breda Rajhova, celjska rojakinja, ki je pričela svoj študij na celjski Glasbeni šoli in končala na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Trenutno deluje na Glasbeni srednji šoli v Mariboru. Mlada umetnica se marljivo udeležuje v našem koncertnem življenju. Odlčuje jo predvsem dognana igra in temeperament, kar je v veliki meri potrebno pri izvajanju Beethovnovih del.

Koncert vodi prof. D. Sancin, ki deluje v Celju že od leta 1928. Prof. Sancinu je uspelo v letih po osvoboditvi iz celjskih godbenikov amaterjev ustvariti orkester, ki se je pod njegovo taktirko povzpelo do zavidne višine. Spominimo se samo nešteti uspehi nastopov tega orkestra kakor tudi zveznega sindikalnega tekmovanja v Beogradu v letu 1950, kjer je zasedel prvo mesto kot najboljši amaterski orkester te vrste v državi. V minuli jeseni je orkester imel niz uspehih gostovanj po bližnji in daljni okolici Celja, imeli smo ga priliko slišati tudi preko radija. Večina sodelujočih godbenikov je izšla iz

celjske Glasbene šole, iz šole prof. Sancina, ki je tudi v tem pogledu žrtvoval in še žrtvuje mnogo nesebičnega truda. Smatramo, da je dolžnost vsakega Celjana, posebno pa onih, ki se bavijo s to lepo umetnostjo, da se udeležijo koncerta ter s tem prispeva svoj delež k dvigu glasbene kulture v Celju. S tem bomo vsaj delno dali priznanje poštovnemu, plemenitemu in nesebičnemu delu, ki ga opravlja orkester SKUD Ivan Cankar na polju glasbene kulture v Celju. V-C

Obiščite koncert

AKADEMSKEGA PEVSKEGA ZBORA

Ker zaradi narodne žalosti za preminulim tov. Borisom Kidričem preteklo nedeljo ni bilo koncerta našega odličnega pevskega zbora iz Ljubljane, opozarjamo Celjane, zlasti še ljubitelje koncertnega petja, da v nedeljo, 19. t. m. obiščejo koncert v dvorani kina Union. Kot smo že poročali bo koncert vodil naš rojak Radovan Gobec, program pa obsega koroške, dolenske in prekmurske svatbene pesmi. Morda je čas prireditve (ob 10. dopoldne) res malo neprikladen, moramo pa razumeti, da je zbor poštovovalna skupina pevcev, ki bo še istega dne nastopila v Ptuj in naslednji dan v Mariboru.

Kmetijska zadruga v Ločah je na pravi poti

Splošna kmetijska zadruga v Ločah pri Konjicah spada brez dvoma v vrsto tistih, ki so v zadnjih letih stopile velik korak naprej ter se gospodarsko močno utrdile. S svojim gospodarstvom se je izredno uveljavila v kraju samem kot najmočnejša gospodarska organizacija, čeprav tudi tu ni šlo brez težav. Ni še tako daleč, ko so se tudi v tem kraju ljudje posmehovali, če je kdo na sestanku govoril o traktorju in drugih kmetijskih strojih, s katerimi je mogoče precej poceniti proizvodnjo. Se celo lani, ko so traktor že imeli, so se še našli posamezniki, ki niso mnogo dali na to »novotarijo«, češ, če smo doslej živeli brez tega, bomo še naprej.

Seveda pa se razvoj pri vsem tem le ni ustavil. Sel je naprej svojo pot tudi v Ločah. Razen traktorja in tovornega avtomobila poseduje danes loška kmetijska zadruga že vrsto drugih strojev, kot n. pr. kosilnice, škroplilnice in podobno. Lani so nabavili še ročno motorno kosilnico, s katero je mogoče kositi tudi v hribovitih legah, kjer se to večje ne da. No, in prav to je bilo tisto, da so tudi najhujši nasprotniki strojne obdelave morali priznati, da je stroj le koristen, samo treba ga je znati pravilno uporabljati. Upravnik zadruga

tov. Tašler upravičeno pravi, da če bi imeli tri traktorje, ne bi več zadostovalo, toliko je naročil za oranje, prevoze in druga dela. Nič drugače ni z ostalimi stroji, ki se jih člani prav pridno poslužujejo. Nekaj težav ima zadruga le s prostori, saj tako močan strojni odsek potrebuje že primerne prostore, da je lahko vsak stroj na svojem mestu in pod streho. Ves ta napredek pa je kmetom v celoti dokazal, da je kmetijska zadruga njim resnično potrebna. Le malo je še takih, ki stojijo ob strani, toda prej ali slej se bodo prav gotovo odločili za vstop. Danes pa šteje zadruga že nad 300 članov.

V poslovanju lanskega leta je zadruga ustvarila nad 4 milijone dinarjev čistega dobička. Od tega so na običnem zboru največ dodelili za živinorejski, sadjarsko-vinogradniški in investicijski sklad, medtem ko so 100.000 din. namenili za kulturno-prosvetno delo. Od celotnega dobička so 10 odstotkov dali članom, in sicer v obliki brezplačnega prejemanja lista »Naša vas«.

Vse to kaže, da je zadruga v Ločah na pravi poti. Prebila je najtrši led in zapreke, vsej okolici pa dokazala, da se s pametnim gospodarstvom da marsikaj doseči. L. V.

Delavsko kulturno prosvetno društvo

»Svoboda« v Štorah dobro deluje

Lani v oktobru je iniciativni odbor z veliko vnmemo in prizadevanjem pripravil in izvedel ustanovitev delavskega prosvetnega društva »Svoboda« v Štorah. Zlasti velike zasluge v prvih korakih društva in pri nadaljnjem razvoju ima dolgoletni »Svobodaš«, direktor Železarne tov. Svetek Andrej, ki kljub obilici drugega dela v službi in raznih organizacijah, aktivno posega v delo »Svobode«. Društvo ima danes že 145 aktivnih in 418 podpornih članov. Prav tako sta delavski svet in sindikalna podružnica Železarne prisločila na pomoč z gmotno in moralno podporo.

Novoustanovljeno društvo »Svoboda« je v prvih mesecih od ustanovitve zadelo ob velike težave. Neprimerni in majhni prostori so še danes ovira pri delu, delo pa se iz dneva v dan s članstvom vred širi in veča. Tudi zborovodje in dirigenta društvo takrat še ni imelo, medtem ko je sedaj društvo tudi s strokovnimi močmi preskrbljeno. S pomočjo uprave Železarne so dobili pevovodjo, kapelnika godbe na pihala in vodjo diletantskega odra.

Za novoletno jelko je društvo priredilo dvoje obširnih prireditev, kjer so poleg domačih »Svobodašev« nastopili še lutkarji s Tovarne emajlirane posode.

Letos je v začetku leta začel vaditi moški pevski zbor, ki je prvič nastopil na Prešernovi proslavi. Sedaj pripravljata samostojni koncert, ki bo obsegal 18 pesmi in bo gostoval po raznih krajih celjske okolice.

Posebno delavna je mladinska dramska sekcija, ki je naštudirala in s polnim uspehom odigrala Finžgarjevo »Razvalino življenja«. Gostovali so na Gomilskem, na Vranskem, v Škofji vasi in v Laškem. Sedaj pripravljajo igro »Cvetje v jeseni«. Dramska skupina odraslih pa pripravlja »Pesem s ceste«.

S to predstavo bo zaživelo veselje do udeleževanja tudi pri starejših članih. Šahovska sekcija je začela delati v januarju letos. Šahisti vadijo na 15 deskah redno dvakrat tedensko. Ta sekcija obeta viden uspeh.

Pred kratkim so ustanovili komorni orkester. Sedaj pridno vadijo na skupnih tedenskih vajah, vendar so pri violinah še šibki. Tudi ta orkester pripravlja samostojni koncert.

V okviru društva je bil ustanovljen »glasbeni tečaj«. Obiskuje ga 24 pionirjev in pionirk, ki se uče igranja na klavir in klavirsko harmoniko. Vsi ti obiskujejo tudi pouk glasbene teorije. Ta tečaj ima tudi težave, predvsem zaradi pomanjkanja instrumentov. V jeseni bo ustanovljena na osnovi tega tečaja »Glasbena šola«, ki bo z mladimi glasbeniki izpopolnila vrste v orkestru in godbi na pihala.

Pomanjkljivo je še ideološko-vzgojno delo. Vodstvo »Svobode« si bo prizadevalo, da svoje članstvo tudi na tem področju socialistične vzgoje angažira v čim večji meri. Organizirati bo treba predavanja, ki zanimajo naše kovinarje ter predavanja splošne ideološke vzgoje. Sedaj, ko se je »Svoboda« vključila v »Socialistično zvezo delovnega ljudstva«, so za največji razmah ideološko vzgojnega dela dani vsi pogoji.

V nasprotju s prejšnjim SKUD, ki je obsegal le ozek krog članstva in se o njegovem delu skoraj ni slišalo, se v društvu »Svoboda« mnogo razpravlja. Lahko trdimo, da je »Svoboda« našla pot v zavest naših ljudi. Upamo lahko, da bo delavsko prosvetno društvo »Svoboda« v Štorah izpolnilo svoje naloge v prosvetnem in ideološkem dviganju delavcev. Lahko trdimo, da se s visoko družbeno zavestjo naših delovnih ljudi, s splošnim razširjanjem in moderniziranjem Železarne, dviga in utrjuje tudi »Svoboda«.

Poleg osnovne šole ob državni cesti polagajo tudi že temelje »Doma Svobode«. Svobodaši v Štorah, komaj čakajo, da bodo lahko ta dom uporabljali in verjamejo, da se bo z otvoritvijo doma dejavnost »Svobode« v Štorah še povečala. Otvoritev bo predvidoma septembra letos, kar bo odraz življenjske moči in poštovovalnosti štorskih »Svobodašev«.

Izbira vodstva društva na ustanovnem običnem zboru je bila zelo posrečena. Predsednik tov. Kolčič in tajnik tov. Brdnik se za »Svobodo« v Štorah zelo zavzemata, kar dokazujejo veliki uspehi teh pičlih mesecev od ustanovitve pa do danes.

IZ ŠENTJURJA OB TABORU

Pred vojno sta bili v tem kraju kar dve telovadni društvi. Imeli sta svojo telovadno dvorano in vedno je bilo dovolj časa za telovadbo. Toda danes ni niti ene dvorane zasedena. Ena je bila res porušena, pa so jo sedaj skoraj že obnovili, da bo otvoritev verjetno že v začetku maja. Ta dvorana bi morala služiti izključno telovadbi, saj je tudi republiški odbor »Partizana« dal svoj delež k dograditvi. Vprašanje telovadnega orodja tudi ni izgovor, ker ga je dovolj. Manjka le telovadec.

Pri tem pa precej telovadcev hodi na Gomilsko iskat uteh in vaje. S temi in s pritegnitvijo novih telovadcev bi se v Šentjurju spet lahko telovadba razvila, da bi bilo društvo »Partizan« v ponos temu kraju.

Lep prosvetni praznik

v Št. Lovrencu pri Štorah

IZUD S. Jerinove v Št. Lovrencu pri Štorah je 29. marca obhajal lep praznik: 20-letnico kulturno-prosvetnega društva, združeno z vabljivo razstavo kuharskih izdelkov kmetijsko-nadaljevalnega tečaja ob njegovem zaključku, obenem pa so priredili skromno, pa okusno razstavo ljudske knjižnice. Gledališka družina je istočasno v kulturnem tekmovanju na čast 12. ob-

iger. Nabito polna dvorana je napeto in vzorno disciplinirano sledila poteku dejanja in se ob koncu kar ni hotela raziti. Čeprav je nekaj igralcev prvič nastopalo, so vsi brez izjeme svoje vloge rešili prav zadovoljivo, nekateri kar presenetljivo dobro. Tov. Plank Ivan in Kojnikova, Tofant in Vrhovšek Marja, pa Strlekar in Rozman, vsi, prav vsi so se resnično potrudili in tudi želi

Gledališka družina Št. Lovrenc pri Štorah, ki je igrala Meškovo: Pri Hrastovih

letnice OF uprizorila Meškovo dramo »Pri Hrastovih«. Na zakuski po igri je predsednik zadruga tov. Rozman v svojem pozdravnem nagovoru poudaril pomen in koristnost tečaja, izrekel priznanje udeleženkam in nakazal dokaj koristnih smernic za bodočnost.

Gledališka družina je v rokah režiserja tov. Tofanta. Vkljub vsem najrazličnejšim oviram je njegov neporušljivi optimizem pokazal, kaj zmora trdna volja do kulturnega dviganja. Prav nič ni res, da bi naše podeželsko ljudstvo ne imelo smisla za resno igro ter da zahteva edinole burk in veselje-

primeren uspeh. Posebno pohvalno treba omeniti tudi lep jezik, ki ga naši podeželski odri le preprosto zanemarijajo, a tu je bilo ravno vanj vloženega dosti truda. Spoštovanje do materinščine je merilo naše kulturnosti! Pridni gledališki družini in njenemu vnetemu vodji vse priznanje! Naj jih ne motijo nemajhne težave, ki se morajo z njimi boriti, če bodo ostali vsi tako polni dobre vole in poleta, kakor so se tokrat pokazali, vedno večji in lepši uspehi ne morejo izostati. Cestitamo! E. T.

V Slovenskih Konjicah se že pripravljajo na proslavo 1. maja

V Slovenskih Konjicah in drugih okoliških krajih se v tem mesecu aktivno pripravljajo na proslavo delavskega praznika — 1. maj. Tako bodo v samih Konjicah imeli na večer pred praznikom povorko skozi mesto, nato pa bo v novem kulturnem domu slavnostna akademija z govorom in drugimi točkami. V ostalih dneh pa bodo delovni kolektivi priredili več izletov v razne kraje. Delavci z lesnega obrata in LIP bodo v okviru prvomajskih prostih dni obiskali različne kraje v naši in sosedni republiki Hrvaški.

Zelo aktivno se pripravljajo na ta praznik tudi zreški kovinarji. Na večer pred praznikom bodo prižgali kresove na okoliških hribovih in priredili kratko proslavo pri spomeniku padlih borcev. Velika proslava v tem kraju pa bo na sam praznik, ko bodo razvili svoj lastni sindikalni prapor. Razen tega pa imajo na programu še vrsto drugih točk, kot n. pr. fizikulturalni nastop in podobno. Vse te široke priprave vodijo povsod sindikalne organizacije ob pomoči ostalih društev.

L. V.

Iz Celja ...

Restavracija „Pošta“

— konkurenčnost na vsej črti ...

Ker si Celje v bodoče obeta še mnogo več od turističnega prometa, je nujno, da zasledujemo tudi razvoj našega mesta v tej smeri. Nekdo bo dejal, gostilne propagirajo, vrag z njimi, pravim še jaz, vrag z beznici, toda dostojne gostinske lokale je treba prav tako gojiti kot cvetje v gredah.

Restavracija »Pošta« je gostinski objekt, ki Celju dviga turistični značaj. Zgledno urejen, domač, preprost in luksuzen hkrati, privablja od otvoritve vedno več gostov. Saj končno ni čuda. Klet restavracije razpolaga s šestimi vrstami vin, od dalmatinskih preko kopske črnine do domačih vin, ki pa imajo vsa nižjo ceno kot pri vseh ostalih celjskih gostinskih lokalih.

Kuhinja, ki jo vodi Tilka Rahten, ki je bila dolgo časa v zdravilišču Topoljšica šef kuhinje, lahko zadovolji domače goste in vsaki želji še tako zahtevnega tujca. Restavracija bo imela vselej, najmanj štirikrat na teden pečene morske in sladkovodne ribe.

Restavracija, ki ima poleg odlične kuhinje in bogate zaloge v kleti še hleve, garaže in kolesarnico, postaja zelo priljubljen lokal v Celju. Upravnik restavracije tov. Krelj hoče na vsak način s svojim kolektivom v gostinski mreži v Celju ustvariti konkurenco, zato je s piščajo in jedili najcenejši lokal »Restavracija Pošta«.

Urejene restavracije »Pošta« smo Celjani lahko veselili tudi zaradi tega, ker je to naše domače gostinsko podjetje, last MLO in da je končno prišlo do tega, da zboljšujemo lastno gostinsko omrežje, kajti drugače bi bili res odvisni od tega, da nam bodo močna podjetja od drugod ustvarjala sliko turističnega značaja.

Upajmo, da bo novootvorjena restavracija obdržala svojo začeto pot, da bo res ostala »konkurenčna«, in da bo s svojim vzgledom vplivala tudi na ostale lokale v Celju, ki jim še mnogo manjka do popolnosti.

Pasja polemika

Vmesni številki našega lista je bilo prizaneženo in verjemite nam, da s tem ni preveč izgubila niti zadržila. Ker pa je vedno več glasov »za« in »proti«, ogorčenih in pomirljivih, posmehljivih in resnih, pisanih in nenapisanih in, da nihče ne bi prišel na veselo misel, o dajanju prednosti tem ali onim, smo objavili še »drugo plat zvonca«. Zavezujemo nevtralnost stališča in ne pretravamo, če vam damo čisto besedo, da smo se trudili in se trudimo izogniti se funkciji pasjega razsodišča.

Zelimo, da bi resni bralci obravnavali zadevo kot zabavno prilogo lista (tudi mi jo pri najboljši volji ne moremo drugače) in menimo, da naj na pasjo polemiko postavi zadnjo piko konjat.

Ker nihče iz uredništva nima psa, lahko verjamete, da mislimo iskreno.

Pred par dnevi se je zgodil pred kinom »Dome« obojanski vreden brutalni napad na živno bolnega pleskarja Koneca iz Celja.

V večerini urah se je tov. Konec sprhajal pred kinom »Dome« s svojim psom, nemškimi ovčarjem, ki ga je trenutek poprej opustil. Pes je bil v njegovi neposredni bližini in pod njegovim nadzorstvom. Na mimo idečega tov. Janeza, kateremu so kakor izgleda nemški ovčarji izredno pri sru, je pes zalajal. Domnevam, da je mimo ideči naslovil na psa kako opazko. Janez pa, ki se je ne vem zaradi česa čutil izredno ogorčenega, potegnil pištolo, naperil na psa in jo večkrat na prazno repetiral. Razumljivo je, da se je pes na to njegovo gesto čutil ogorčenega in da je takšen ukrep proti psu izrazil reakcijo ter je na naperjeno pištolo besno reagiral z lajanjem. Lastnik psa je vljudo opozoril Janeza, da naj psa ne draži s pištolo, posledica tega pa je bila, da je tovariš Janez omenjenega lastnika psa fizično napadel. Ko je po napadu pleskar Konec napadalca opozoril, da bo zadevo prijal NM, ga je tov. Janez še obral. Zaradi tega grobnega napada ima živno bolni tov. Konec še danes posledice.

Ta dogodek ni da misliti, da se je pisec članka o »O škodljivosti pasji modic hotel s pisanjem tega članka rehabilitirati in izogniti posledicam svojega grobnega fizičnega izbruha pred množico ljudi, ki se je takrat nahajala pred kinom »Dome«. Takšni napadi so človeka nedostojni in tuji naši socialistični miselnosti. Sprašujem se, zakaj tov. Janez psa ni ustrelil, če se je čutil ogorčenega?

Tudi z načinom pisanja članka se ne strinjamo. Znano je, da so ravno psi že od nekdaj najbolj zvesti spremljevalci človeka. Pri roki nimam podatkov koliko je bilo pred vojno psov v Celju. Kolikor pa se spominjam, jih je bilo precej. Če je danes več nemških ovčarjev, gredo ti v škodo drugih pasem. Razen tega je ta pasja vrsta najbolj iskrena, zvesta, privržena človeku in zelo inteligentna. Zaradi teh svojih sposobnosti je ovčarje najlažje dresirati. Zaradi vsestranske uporabnosti teh psov, se jih poslužujejo čuvarji naših meja kot organi javne varnosti. Sodeč po mnenju pisca članka, bi morala biti tudi to moda. Znaní so izredni podvigi ravno ovčarskih pasemskih vrst. Ti psi pač niso krivi, da se imenujejo nemški ovčarji. Ne uporabljamo jih samo mi, saj so razširjeni tudi v ostalih državah. Miselnost psa pač ne gre tako daleč, da bi znala ločiti na-

rodnost. Po drugi strani pa so lastniki teh psov vsch slojev.

Ce zasledujemo danes razstave športnih psov, bomo ugotovili, da so vespovsod, pa tudi izven naših meja na razstavah najmočnejše zastopani ravno ovčarji. Pisec članka pride že tu precej nazaj s svojimi trditvami. Tu gre predvsem za športno vrsto psov. Popolnoma individualno pa je, nad katero vrsto živali ima nekdo dopadenje. So ljudje, ki gojijo konje, drugi pse, tretji mačke, morske prašičke, papige, kanarčke itd. Izmed vseh živalskih vrst pa sta ravno konj in pes najbolj občutljiva. Posebno občutljiv je pes, ki nagonsko čuti kdor mu je sovražnik. To je verjetno bil tudi eden izmed vzrokov, da je pes tov. Janeza zalajal.

Koliko da za psa, pa je izključno njegova zadeva. Niso pa redki primeri, da so danes uporabnostni psi zavarovani tudi za 100.000 din in za več.

Njegove trditve o mali Metki in o posledicah, ki jih je imel napad psa na malo Metko so zelo dvomljivi. Kolikor vem, je zadeva bila le precej drugačna. O tem bi več vedel povedati lastnik psa.

Ne izključujem možnosti, da res pride do konfliktov med človekom in psom, običajno pa se ti poravnajo že na mestu med poskodbam in lastnikom psa. Če pa pride do nesreč, so običajno krivi ljudje, ker psa dražijo. Logično je, da psi vsak napad na svojo varnost branijo. Včasih pa je dovolj že samo grožnja, posebno, če so psi v tem smislu vzgojeni. Zato pa še ne gre, da bi to pasemsko vrsto imenovali krivolovci.

Popolnoma drži, da delajo psi škodo lovu in s tem narodnemu gospodarstvu. Vsak zavezen lovec bo na prsto takojčnega psa streljal. Posebno lovec na delu bi moral biti v tem oziru bolj rigorozni, ne pa da se dogajajo pri-mori, da se lovec bolj zameri sosedu, če nati v gozdu na njegovega prosto takojčnega psa. Redko boš pa našel v gozdu potepajočega mestnega psa.

Vsekakor pa bi lastniki psov morali imeti nad njimi večjo kontrolo. Potepeni psi ne spadajo v mesto. Zakaj neki le imamo konjčake? Včasih je bilo to precej drugače urejeno. Tudi pojem občutne obdavčitve luksuznih psov, je zelo raztegljiv. Ne vem, če je ravno to najbolj primeren ukrep.

V ostale trditve pisca članka se ne bi žele spuščati, trdim pa eno: Kdor je surov do živali, je surov tudi do ljudi.

P. V.

IZ SODNE DVORANE

OKRAJNO SODIŠČE

Srekel Marija in Hren Franciška sta se dne 2. 11. 1952 na njivi v Zrečah sprli in stekli. V pretepu sta bili obe lahko telesno poškodovani. Srekel Marija je bila obsojena na 1 mesec, Hren Franciška pa na 2 meseca. — Rantar Franc je 31. 7. 1952 na polju pri vasi Stradka gorela, občina Lesično, lahko telesno poškodovan. Sodba: Dvorščak, 9. 8. 1952 je vzel istom 5000 din vredno decimalno tehniko z namenom, si jo prilastiti. Kazen 2 meseca in 15 dni zapor. — Ponderak Ivan je dne 23. 1. 1953 ukradel Pešaku Jožetu, krojaškemu mojstru z Šmarjetke s dvorišča hiše št. 36 na Mariborski cesti najmanj 14.000 din vredno modro dvokolo. Obsojen je bil na 7 mesecev zapor. — Lenart Silvester je 6. 2. 1953 ukradel Pokelšku Konradu iz dvorišča gostilne Kmetijske zadruge v Gaberju modro dvokolo, vredno okrog 14.000 din. Kazen 6 mesecev zapor. — Tudi Stihir Franc je 31. 12. 1952 ukradel izpred gostilne Grobelnik in Mariborski cesti 14.000 din vredno modro dvokolo. Sedel bo 7 mesecev. — V čakalnici na celjski železniki postaja je 2. 12. 1952 razgrajal Josip Hofman. Službojuči milnikar je ga pozval, naj gre z njim na postajo L.M. Hofman se mu je zoperstavil in je milnikar moral uporabiti silo. Sunil je milnikarja tudi s pestjo. Kazen 3 meseca in 15 dni zapor. — Drnovšek Adolf iz Topolova pri Pilštanju ni plačeval preživnine za svojega izven zakona rojenega otroka Bižal Andreja. Kazen 1 mesec zapor, pogojno za dobro tih let. — Tapatniška obrtnica Kovač Neža v Slovenskih Konjicah je Gombec Kristini napravila kavč. Zadrževala je Gombecevi, da je dala v kavč žimo, kar pa ni bilo res, temveč je dala v kavč le navadno travo. Gombec je plačala 2800 din preveč za kavč. Meseca junija 1952 si je prilastila 29 kg žime v vrednosti 16.000 dinarjev; žimo ji je dala Franciška Bajc, da bi ji napravila posteljno vložke. V vložke pa je dala morsko travo. Kovačeva je bila za-

radi goljufije obsojena na 6 mesecev in 15 dni zapor. — Višnar Jurij je bil obsojen na tri mesece zapor. Avgusta 1952 si je na cesti v vasi Dobrna prilastil 2 kub. metra peska, last cestnega delovodstva Slov. Konjice, vrednega 6000 din. Dne 16. 11. 1952 je v bližini osnovne šole v Slov. Konjicah vzel cementno korito, ki je bilo v javni cesti za napajanje živine. — Ročič Franciška je dne 28. 10. 1952 v Planini vzela soferju avtobusa Melhar Francu iz službene torbice 860 din gotovine z namenom, si jo prilastiti. Kazen 4 meseca zapor. — Mastnak Ivan je 31. 3. 1952 na poti ob pokopališču v St. Janžu pri Silvici z nožem lahko telesno poškodoval Virant Ferdinanda. Obsojen je bil na 5 mesecev zapor. — Pezdevšek Martin, delavec v celjski Cinkarni, je hotel 14. 2. 1953 v coni B brez potnega dovoljenja prestopiti državno mejo. Obsojen je bil na 7 mesecev zapor. — Gajšek Vladimir je vozil s traktorjem dva iz Sočanja proti Senjarju. Bil je vjeto, tudi ni imel izpita za voznika motornih vozil in voznike knjižice. Vozil je tako nepravilno, da je ogrožal javni promet in zavozil v potok Florjančico. Pri zaslini brvi je podrl ograjo, na prevrnjenem traktorju pa je nastala škoda okrog 50.000 din. Gajšek je bil obsojen na 2 meseca in 15 dni zapor.

Starši, pazite na svoje otroke!

Pri podjetju s cementnimi izdelki Šumečnik na Mariborski cesti se je zgodila nesreča, ki je zahtevala smrtno žrtev 8-letnega fanta Jožeta Zahojnika. Fant je prišel na dvorišče podjetja in tam iz nepojasnjenih razlogov zlezal v sveže izdelano 500 kg težko betonsko cev. Cev se je združila in fanta pokopala pod seboj. Stisnilo mu je prsni koš in je bil takoj mrtev. Primer naj bi bil v resno svarilo staršem, da pazijo na svoje otroke in jih ne puščajo na nevarna mesta, kjer se vsak trenutek lahko zgodi nesreča, ki terja življenje mladega človeka.

Kdo bo v podjetju »Kristalija« napravil red

Nerednosti v podjetju »Kristalija« so dosegle tako stopnjo, da je danes podjetje v takšnem položaju, ko bo treba temeljito pretresti od upravnega odbora preko delavskega sveta do trgovske poslovanja v podjetju.

Verjetno bo v kratkem slika tega podjetja še bolj jasna, toda tudi to kar se da ugotoviti sedaj zadostuje. V tem podjetju ni samo malomaren odnos do dela vse, temveč se dogajajo stvari, ki bi morale biti tuje socialističnemu podjetju. V »Kristaliji« menda ne bi našli veliko uslužbencev, ki niso šušmarili. Mnogi od uslužbencev so izven podjetja izvrševali šteklarske usluge in jih osebno zaračunavali. Tako so eni in isti ljudje delali konkurenco lastnemu podjetju s svojimi privatnimi podvzetji. Pri tem pa je bil upravnih odbor brez moči, kar ni čudno, saj so se tudi člani upravnega odbora in delavskega sveta posluževali take »prakse« in z njimi vred člani sindikalne podružnice, oziroma njihovih vodilni organi.

Potemtakem so bili vsi ti »grešniki« skregani z današnjo družbeno stvarnostjo in delavsko samoupravljanje z demokracijo vred jim je bilo le za hrbtnico, da so na račun samoupravljanja in demokracije lahko iskali »zakonite« osebne dobičke. No, daleč bi prišlo naše gospodarstvo, če bi se povsod tako »znašli«?

V korist kolektiva in podjetja bi bilo, če bi v »Kristaliji« te nerednosti pošteno preučili in povzeli korake, da se to stanje razčisti in postavi na zdravo osnovo. Z reorganizacijo bi bilo potrebno začeti kar pri upravnem odboru, preko delavskega sveta do upr. odbora sindikalne podružnice. Ni dvoma, da je v tem podjetju še vedno toliko neomadeževanih članov kolektiva, ki bodo tako spremembo zahtevali in izpeljali.

CELJANI POPIJEJO NA MESEC 140.000 LITROV VINA ...!

V mariborskem »Večera« št. 70 z dne 24. pr. meseca smo čitali astronomsko številko, češ da Celjani-meščani popijejo vsak mesec 140 litrov vina. Kar znesi v današnjih cenah okrog 21.000.000 din. Dokaj porazna ugotovitev in temna slika za naše lepo Celje! ... Dopsnik omenjenega članka ugotavlja, da se okori-

šča celjskih gostin okrog 20.000 ljudi, pri čemer je vračunanih le nekaj tisoč gostov iz okolice in da potem vsak Celjan popije na mesec povprečno 7 litrov vina ter s tem potroši okrog 1000 din.

Ker pa Celjani vendar nismo toliko pijanci in pri nas vlada v primeri z drugimi mesti, še dokaj zmerno, trezno življenje, ugotavljam iz podatkov Uprave za statistiko MLO Celje, da se v našem mestu popije okoli 100.000 litrov le 60%, dočim 40.000 litrov vina popijejo okoličani, ki prihajajo po najrazličnejših opravkih v Celje.

Menim, da dopisnik »Večera« le ni bil dovolj informiran o pitju vina po Celjanih, če računamo, da imamo v Celju le okrog 6000 vinopivcev, od teh eno četrtino pijancev; ostali Celjani pa, — trezni moški in ženske, otroci ter dojenčki nikakor ne spadamo v isto malho pijancev, kamor nas je hotel stlačiti dopisnik »Večera«.

Vsi trezni

IZGUBA CASA! ...

Pred dnevi sem iskal razna semena po Celju in končno sem le prispel ter našel Semenarno, ki posluje v Askerčevi ulici. Toda bil sem neprijetno presenečen, ko opazim dolgo vrsto čakajočih želnih kupcev v trgovini in izven nje, ki hite z nakupom semen, saj je sedaj sezona setve na vsi. V tej dolgi skledici, kjer je bil zastopna večina ženski svet, kateremu je že itak tako pičlo odmerjen čas za gospodinjstvo in pažnjo otrok, je bilo polno nezadovoljstva in upravičenega nergovanja, kajti nekateri so čakali tu že po 3 uri in več. Stregel je le en moški. Dasiravno zelo gibčen v trgovskem poslu in prijazen, ni mogel takoj ustreči tolikemu navelu kupcev. Sem pa menja, da bi kazalo dati temu podjetju vsaj še eno potrebno moč v prodajalni semen. V ostalem pa sodim, naj bi tudi druga celjska trgovska podjetja imela na zalogi razna semena, katerih od sedaj nimajo! ...

KULTURNA POSTREŽBA IN SE KAJ! ...

Ko že tolikokrat govorimo o kulturni postrežbi in večkrat naglasimo vrednost efekta prijaznosti, posrežljivosti in uslužnosti v trgovinah, moram na tem mestu posebno dati podudarka in staviti za vzgled Potrskiško poslovnico »Bohore« v Celju, Zidanškova ul. 7. Lokal je lepo urejen, izlozba vabljiva in čistoča na mestu, — postrežba pa prvovrstna in kulturna.

In še nekaj: za vse navedeno pa odgovarja in skrbi poslovodja tega dobrodokega podjetja, — mož — prijazen, spreten, sposoben trgovec in njemu podrejen mlad prodajni kader v tem podjetju. Užitek je priti in kupovati v takšni trgovini, poslovodji podjetja pa gre vse priznati! ... F. K.

LJUDSKA UNIVERZA V CELJU

Predavanje: Celje nekaj, njegov današnji in bodoči razvoj bo v petek: dne 17. aprila ob 19.30 v predavalnici učiteljske. Vsi vljudo vabljeni! Predaval bo inž. Zauderl Bernard.

V SOBOTO, DNE 18. APRILA BO V CELJU V NARODNEM DOMU OB 20 MATURANTSKI PLES Z BOGATIM SREČOLOVOM VABLJENI VSI!

...in zaledja

Presodite če je prav

mrtev črke in ne istočasno tudi živih ljudi, ki pa le imajo pri tem glavno vlogo.

Stanovanje, ki ga poseduje tov. Serbelj v ambulanti, meri skupaj 53 m², kar nekako odgovarja za 5-člansko družino, od katerih so 3 mali otroci. Na drugi strani pa meri stanovanje, v katerem je sedaj snažilka ambulante in v katero naj bi se tov. Serbelj vselil, skupaj le 27 m², kar je skoraj za polovico manj. V pojasnilu okrajnega zdravstvenega doma je sicer navedeno, da so ti prostori celo boljši, toda kaj to pomaga, če so še tako lepi, ko pa so le premajhni za 5-člansko družino. Za snažilko Štravsovo, ki ima zraven sebe le še enega otroka, so res dovolj veliki, za večjo družino pa je to nemogoče. Ne vem, če so na te stvari tisti, ki so pisali odpovedi, pojasnila in odločbe, kaj pomislili, vsekakor pa bi te osnovne reči le morali upoštevati.

V nekem pojasnilu sicer tudi piše, da naj v prostorih ustanov stanujejo prvenstveno njihovi aktivni uslužbenci, ki odgovarjajo za red in snago. Toda pred tem je dolžnost tistega, ki izdaja odločbo, da stranki, ki taka stanovanja doslej uporabljajo, nakaže tako stanovanje, ki bo ustrezalo vsaj osnovnim zahtevam. Prav take primere pa menim, da je potrebno obravnavati bolj življenjsko in prav zdravstvene ustanove bi morale biti med prvimi, ki bi dajale zgled pri reševanju takih in podobnih vprašanj.

L. V.

Še ena o pekarni v Štorah

V zadnji številki »Savinjskega vestnika« smo čitali o požrtvovalnosti pekrov v pekarni v Štorah, kateri imajo kar v enem mesecu 400 nadur in o bajnih plačah.

Danes pa si oglejmo še malo drugo stran te pekarnice, to je kako pekarna izgleda, če si jo ogledamo malo z notranje strani in kakšen kruh morajo jesti prebivalci Štor.

10. aprila 1953 je bil na zunanji strani štruce na testo prilepljen in s kruhom vred zapečen, lepo rejen 3 cm dolg črv.

To je dalo povod, da so še istega dne izvršili kontrolo delovnih prostorov v pekarni, kar pa je nudilo porazno sliko.

V vseh prostorih vlada nered in nečistoča. Pod nameščenim inventarjem je vespovsod najti ostanke starega testa in moke. V omari, kjer ima poslovodja shranjeno administracijo, vršijo službo arharjarjev zajetni ščurki. V isti omari so shranjene tudi ščetke za čiščenje miz, seveda neočistišene in je tako za hrano ščurkom v omari dobro poskrbljeno. Za okras v omari in seveda zunaj omare pa skrbijo pajki s pajčevino.

Pločevina za peko peciva je neočiščena, kar je poslovodja objasnjal, da je

IZ PILŠTANJA

S 1. aprilom je odšla v pokoj tovarišica Rozika Cepin, poštarica na Pilštanju. Svojo pripravniško službo je nastopila v Kozjem, bila dve leti na pošti na Planini, nato pa nad 28 let na pošti Pilštanj.

Na Pilštanju jih je bilo doslej le malo, ki bi uživali med ljudstvom tolikšno priljubljenost, saj je bila svoji stroki z vsem srcem predana. Zaradi svoje ustrežljivosti so se ji kopile ure

prostovoljnega dela, ki gredo samo po sebi osvojitivi v tisoče.

V dobi okupacije je že prva leta spretno spravila v partizanske kraje marsikakšno pošiljko, še več pa tistina, ki so trpeli v ječah. In ko je naš Bohor oživel in so partizani prvič izgnali iz Pilštanja okupatorja, je postala Rozika ilegalna, dobra dva meseca kasneje je bila pri septembrskih volitvah 1944 izvoljena za tajnico narodnosvobodilnega odbora na Pilštanju, obenem je sodelovala v finančnem oddelku takratnega okrajnega odbora OF Kozje.

Ko je okupator 1944 tod požgal, se ustraši do temelja izropali njeno stanovanje in jo spravili prav ob vso opremo, ki si jo je v dolgih letih s skromnimi prejemki s trudom prištedila, da je povsem obubožala.

Tovarišica Rozika še danes rada poprime za delo v kulturnih društvih, kolikor ji pač služba dopušta, zlasti ljubi petje. Zelimo ji, da bi še dolgo uživala med nami svoj zaslužen pokoj in se mnogo let veselila lepote naših slovenskih planin, ki jih tako rada obiskuje.

S. D.

IZ SLOVENSKEH KONJIC

Na zadnji seji IO sindikalnega sveta so odborniki med drugim razpravljali tudi o delu članov sindikata na vasi in o letnih dopustih ter o cenah v letovskih krajih. Že na letni skupščini sveta je bilo namreč ugotovljeno, da se sindikalne podružnice v zadnjih letih močno utrdile svojo organizacijsko stran dela, da pa so se premalo zanimale za to, kako njihovi člani kot pripadniki delavskega razreda uveljavljajo svojo napredno misel v kraju, kjer oni stanujejo. Vsega tega je bilo močno pogoščati skoraj v vseh okoliških krajih in tudi v večini organizacij. Do polnega izraza pa je prišlo lani pri volitvah v občinske ljudske odbore, saj je bilo le malo delavcev izvoljenih v ta organ, čeprav na področju občine sestavljajo polovico volilnih upravičencev. Odborniki so med drugim sprejeli sklep, da dobo to obravnavali še v sindikalnih organizacijah, prav tako pa bo to vprašanje dano kot ena osnovnih nalog na prvo zasedanje plenuma KSS.

*

Kmečka mladina, ki je pozimi obiskovala nadaljevalno kmetijsko šolo v Slovenskih Konjicah, se je ves čas pripravljala tudi na igro »Razvalina življenja«, ki so jo pretekli teden podali na odru. Kljub temu, da je večina igralcev takih, ki so pri igri šele prvič nastopili, lahko trdimo, da so pokazali res mnogo volje in zato tudi uspeh ni izostal. Seveda so zato žrtvovali marsikateri večer za učenje, za ureditev odra in nabavo potrebnih stvari za igro itd. Denar od predstave bodo uporabili za izlet, ki ga nameravajo v kratkem prirediti. Iz celotnega dela se vidi, da se da kmečko mladino pritegniti v različna področja našega dela, samo treba je za to ljudi, ki te stvari znajo voditi in usmerjati.

L. V.

IZ ŠMARTNEGA OB PAKI ZALNA SEJA OBČINSKEGA LJUDSKEGA ODBORA

Dne 13. aprila so se zbrali vsi odborniki k žalni seji, ki je bila posvečena umrlemu tovarišu Borisu Kidriču. Te seje se je udeležila tudi večina odbornikov ostalih množičnih organizacij in članov Fronte. O življenju in delu tov. Kidriča je govoril predsednik občine tov. Napotnik. Po žalni svečanosti so poslali sožalne izjave na merodajna mesta.

PONOVITEV IGRE »SVETI PLAMEN«

Na željo onih, ki še te igre niso videli, bo ponovila igralska družina igra »Sveti plamen« v nedeljo, 19. aprila ob 3 popoldne. Naj bo obisk številni, kakor vedno do sedaj!

Ivan.

Zadružniki, kmetje, kmečke gospodinje!

Zahtevajte pri vaši Kmetijski zadrugi kvalitetna semena oljaric sončnic in bučnic * Kmetijske zadruge preskrbite si dovoljno kvalitetnih semenskih oljaric * Tovarna olja vam nudi za običajno trgovsko robo v zameno 1:1 priznane semenske oljarice.

Tovarna olja Slov. Bistrica

Delovni kolektiv Železarne Štore
naznanja žalostno vest, da je sredi neumornega
revolucionarnega dela za napredek in lepše
življenje delovnega ljudstva Jugoslavije umrl
veliki organizator naše NOB in tvorec našega
gospodarstva

BORIS KIDRIČ

Slava njegovemu spominu!

Celje, dne 13. aprila 1953.

Delovni kolektiv
Železarne Štore

Tribuna

OLEPŠEVALNEGA DRUŠTVA V CELJU

SKRAJNI ČAS JE, DA HOTEL
»EVROPO« OBISČE ŽELEZNA METLA

Malomarnosti, ki jih dnevno more
zapaziti obiskovalec hotela »Evrope«, se
že lep čas ponavljajo in precejšen krog
gostov jih živo komentira. Malomar-
nosti ugotavljajo tako Celjani, ki so
stalni gostje — med njimi tudi naši
vodilni ljudje — pa tudi tujci, ki mi-
mogrede obiščejo hotel. Preteklo sobo-
to je deseti gostov iz Avstrije obi-

skala Celje. Prav ugajala jim je nova
restavracija »Pošta«, kjer so se najprej
ustavili, prenočili pa so v hotelu »Ev-
ropa« (žal je trenutno edini hotel). V
nedeljo zjutraj so v hotelu naročili
zajtrk. Toda uslužbenci »Evrope« so jim
postregli z dvema koščekoma črnega
kruha (beri: dva koščka za deset ljudi)
in z belo kavo, ki je bila vse prej kot
kava. Gostje, ki niso mogli tovrstne po-
strežbe razumeti, so se zadovoljili s
šaljivimi pripombami, povedati pa bodo

znali preko naših meja, kaj so doživeli
v največjem gostišču v Celju. Ali ne
dela hotel s svojo nemogočo postrežbo
in razmerami sramoto vsemu gostin-
stvu in kulturnosti Celja? Ali so o tem
odgovorni ljudje v Celju že kaj raz-
mišljali? In če so ugotovili, da je v
»Evropi« marsikaj narobe, da ni pra-
vega vodstva, da liberalizem in malo-
marnost že prehajata v gospodarsko
anarhijo, zakaj ne storijo ustrezne
ukrepe?

Turistična sezona je, pred vrati —
zato čimprej železno metlo v »Evropo«!

Z OBNOVITVIJO CELJSKE POSTAJE BO TREBA POHITITI

Vemo, da se vsako leto prebelijo in
očistijo vsi prostori na celjski postaji.
Apeliramo na vse merodajne činitele,
da letos to store takoj, saj smo nepo-
sredno pred otvoritvijo turistične sezo-
ne ter se pred tujci, ki bodo potovali
v Dobro in Rogaško Slatino z današ-
njim izgledom postaje ne moremo po-
staviti. Opozoriti bi hoteli vse merodaj-
ne železniške činitele, da bo letos v
Zalcu tudi Evropski kongres hme-
ljarjev ter bo okoli 300 izomcemv pri-
šlo v Zalec, ki bodo seveda vsi videli
celjsko postajo.

Pozivamo merodajne, da skupno z
Olepševalnim društvom takoj prouče
možnosti ureditve in olepšanja celjske
železniške postaje.

JAVNO STRANIŠČE V GABERJIH

Na lepo urejenem novem nasadu so
postavili tudi prepotrebno javno stra-
nišče. Sodeč po zunanem izgledu, je že
izgotovljeno. Ali čakamo na slavnostno
otvoritev z godbo in govori? Se je mo-
goče kje kaj zataknilo? Vsekakor ga
je treba čimprej izročiti svojemu na-
menu!

BROŠURA »NEKAJ O CELJU«

Olepševalno društvo je za svoj redni
letni občni zbor izdalo čedno brošuro
»Nekaj o Celju«, katera je bila raz-
deljena vsem posetnikom občnega zbo-
ra, sedaj pa je v prodaji v knjigarni
Državne založbe Slovenije v Stanetovi
ulici. V brošuri je objavljeno obširno
poročilo o delu Olepševalnega društva
in številni članki o komunalnih, turi-
stičnih in zdravstvenih problemih Cel-
ja. O brošuri bomo napisali več v pri-
hodnji številki.

RESNIČNA ANEKDOTA IZ »EVROPE«

Gost natakarku:
— Imate Yugo-cocto? Jo lahko do-
bim?
Ta vljudno in zaskrbljeno:
— Na žalost, oprostite. Veste, z re-
vijami je križ. Jugoreklam jih tako
neredno dostavlja, da ne vem kako bo,
če bo šlo tako naprej.

Telesna vzgoja in šport

Atletski stadion Kladivarja preimenovan v stadion Borisa Kidriča

Vest o težki izgubi za vse jugoslovanske na-
rode s smrtjo tov. Borisa Kidriča, narodnega
heroja, revolucionarja in borca za boljše bo-
dočnost naših narodov, je pretresla tudi špor-
tnike našega mesta. V ponedeljek zvečer je
upravni odbor atletskega društva Kladivar skli-
cal žalno sejo, na kateri je soglasno potrdil
predlog tov. Gradišnika, da se najlepša športna
naprava v mestu Celju preimenuje v »Stadion
Borisa Kidriča«. Istega dne zvečer se je vršila
komemoracija v Domu Kladivarja za članstvo
atletskega društva skupno z vsemi množičnimi
organizacijami terena Dolgo polje. O Kidričevi
osebnosti je govoril naravnatelj tov. Tine Orež,
nakar je tov. Gradišnik sporočil udeležencem
komemoracije sklep AD Kladivarja o preime-
novanju stadiona v »Stadion Borisa Kidriča«.

Celjski atleti in atletinje so ponovno doka-
zali z organizacijo žalne svečanosti povezanost
svoje dejavnosti z ostalimi množičnimi organi-
zacijami tega terena, da so v tem predelu me-
sta važen družbeni činitelj in da povezuje našo
športno aktivnost z vsemi ostalimi problemi
našega družbenega življenja. Brez dvoma bo
številna naša mladina, ki se bo vzgajala na sta-
dionu Borisa Kidriča skušala posnemati njegov
vzгляд. Vse udeležence raznih atletskih tekme-
vanj — aktivne atlete in številne gledalce —
pa bo vstop v atletski stadion našega mesta
spominjal na hrabrega borca za narodno osvob-
oditev, na neustrašivega delavca za lepše živ-
ljenje in dobrobit slovenskega in vseh juge-
slovanskih narodov, na večno našega Borisa
Kidriča.

Pripravljajmo se na letošnjo Titovo štafeto

V mesecu maju bodo zopet desetstisoč naših
pionirjev in mladine — telovadcev partizanskih
društev in športnikov — ponesli iz vseh kra-
jev, trgov, mest, podjetij, vsi — skratka iz
vseh predelov naše domovine borbene pozdra-
ve in čestitke maršalu Titu za njegov rojstni
dan. Letošnja štafeta ima še poseben pomen,
ker bo ponesla pozdrave našemu prvemu pre-
sedniku republike. Res je, da nas še loči do-
bršen čas od te prireditve, vendar je prav, da
že danes mislimo na potrebne priprave. V Cel-
ju bodo še ta teden formirali okrajni štab za
izvedbo Titove štafete, ki ga bodo formirali za-
stopniki partizanske in vseh ostalih množičnih
organizacij Celja in okolice. Okrajni štab bo
že v prihodnjem tednu določil seznanil te-
ren s časovnim gibanjem Titove štafete po
okraju Celje-okolici in v Celju samem. Prav

bi bilo, da se že danes v vseh krajih okraja
Celje-okolice pomenijo zastopniki vseh mne-
žičnih organizacij o izdelavi štafetnih palic, o
okusnih pismenih čestitkah, ki jih bodo po-
nesli tekači Titove štafete, o organizaciji slo-
vesnega sprejema Titove štafete, okrasitvi kra-
ja in končno še o izbiri res najboljših mla-
dincev, mladink in starejšega članstva, ki bodo
na ta dan prenašali čestitke svojega kraja v
Celje in od tod dalje proti Beogradu. Organi-
zacija letošnje Titove štafete je poverjena naši
mladi partizanski organizaciji. Zato naj parti-
zanska društva na terenu že sedaj stopijo v stik
z vsemi ostalimi organizacijami, vodstvi šol in
oblastjo, da bo letošnja Titova štafeta v naš-
em predelu še veličastnejša kot je bila zad-
nja leta.

Rokometaši ŽŠD Celje na Dunaju

Kljub dvema porazoma je moštvo popolnoma
zadovoljilo — Nasprotnika med najboljšimi
avstrijski moštv — Celjanom je manjkala
samo vzdržljivost.

Pred dobrim tednom so rokometasi ZSD Ce-
lje odpotovali na Dunaj v goste odličnega na-
sprotnika Uniona in Alt-Turma. Obe moštvi
sta člana I. razreda, Alt-Turm se bori za naslov
prvaka Avstrije, moštvo Uniona pa je na sredi
tabele, vendar spata letos na boljše plasman. Ne-
kaj novih igralcev je moštvo povsem obnovilo
in predsednik društva nam je dejal, da bodo
kmalu med najboljšimi. Stalni treningi v zim-
skem času in pa rutina igralcev, saj je večina
že starejša, je izboljševala ti dve moštvi v dve
res prvorazredni ekipi.

V nedeljo dopoldne v Schönbrunn
Union : ZSD Celje 12:9

Prav težko so igralci čakali na sodnikov
žvižg, žoga je potočila v centra. Naši so kar
mukali gledali nasprotnika, saj se je vsak bal
napadati, vsi smo se preveč bali novih pravil,
po katerih smo igrali sedaj prvič. Pa vendar
smo se kmalu zbrali, žoga je šla od roke do
roke in prvi smo mi potresli mrežo domačinov.
Union začne s protinapadi, kmalu izenači in
preide v vodstvo. Sedaj je govorila taktika.
Njihovi napadi so bili redkejši, v njih je so-
delovalo celotno moštvo, žogo so odlično poda-
jali, efektne strel je zaključil vsako njihovo
kombinacijo. Naših protinapadov so se zelo
bali, zato so se vsi prav do zadnjega pote-
gnili v obrambo. Tu je bilo tako goste, da so
se močni strelji naših napadalcev odbijali od
njihovih rok in teles. Streljali smo več od na-
sprotnika, vratar je rešil mnogo žog in sam
je po tekmi izjavil, da še ni imel takšne sreče.
Stirikrat je žogo le s težavo rešil na sami erli,
mogoče je bila tudi kakor čez njo, sodnik tega
ni videl. Prednost 4 golov iz prvega polčasa
je zadostovala, da so domačini zmagali, čeprav
je naše moštvo dalo drugi polčas res odlično
igro. Na kraju tekme so se vsi strinjali, da
smo imeli smolo kakršno redko doživiti. Pa vse-
eno smo zapustili pri publiko dober vtis, stro-
kovnjaki pa so bili mnenja, da lahko tako
mlado moštvo ob rednem treningu še lepo na-
preduje. Po njihovem mnenju nam manjka sa-
mo še vzdržljivost.

Na lepem stadionu Alt-Turma naša druga tekma
Alt-Turm : ZSD Celje 13:7

Cestna železnica nas je pripeljala prav do
vhoda tega najlepšega rokometnega igrišča, pe-
stre reklame ob vhodu ti dajo slutiti, da imajo
v tem klubu vložen svoj denar bogataši, te-

niška igrišča, moderne kabine in kopalnice ti
povedo, da je tu delo precej lažje kakor
na Skalni kleti, kjer se slajajo igralci kar pod
drevesi. Pa vendar smo predstavljali trd oreh
moštvi, ki bo verjetno to leto prvak Avstrije,
ki si na razen tega ni pozabil spodobiti še
treh odličnih igralcev drugih klubov z Dunaja.
Publika nas je prisrčno pozdravila. Sam za-
četek tekme je dal slutiti, da bo to tekma, ki
se je ne vidi vsak dan. Nasprotnika sta vlo-
žila vse, da bi čim dalje zastopala svoje barve.
Tempo je bil od vsega začetka peklenski, ego-
istov pa sploh nisi videl. Žoga je hitro romala
od gola do gola, nato pa strelji, ki so potresli
mrežo ali pa so bili plen odličnih vratarjev.
Gol, ki ga dosežejo domačini s prestopom, nas
ni niti najmanj zmedel, kmalu smo dobili dru-
gega. Sedaj smo videli koliko je ura. Oba gola
nista bila regularna, pa jih je sodnik vendar
priznal. Videli smo, da naš sodnik, ki je sodil
prejšnjega dne brez napak. Se bolj smo se
borili in do kraja polčasa je bila tekma lepa
in polna napetih situacij. Rezultat 5:4 v ko-
rist domačinov to tudi dokazuje. Drugi polčas
je začel s ponovnim tempom, obe ekipi sta
se trudili, da bi dosegli prednost. Se deset mi-
nut pred krajem je bil rezultat 7:6. Sedaj je
bilo najbolj napeto. Kateremu se sedaj po-
sreči, da si pribori vodstvo, bo gotovo zmagal.
Tri zaporedne grede so povedale Celjanom, da
jim žoga noče v mrežo, domačini so nasprotne
prav lahko dosegli 5 nadaljnjih golov. V tem
delu igre je sodnik naše moštvo najbolj oško-
doval. Grobe prekrške domačinov ni kaznoval,
napake Celjanov pa kar s tremi trinajstme-
trovkami. Eno je dosodil za prekršek, ki se je
zgodil kakih 40 metrov od gola. Tako so sedaj
nova pravila. Publika je proti sodnikom od-
ločben protestirala, fantje pa so izgubili vo-
ljo, in tako enakovredna igra se je v petih
desetih minutah spremenila v poraz, ki pa še
ni tako hud v primeri z drugimi inozemskimi
klubi, med njimi tudi jugoslovanskimi, ki jih
je tu doletela ista usoda. Po tekmi smo pre-
jeli lep pokal, publika pa nas je še enkrat
toplo pozdravila. Vsi dunajski listi so pisali o
lepi igri našega moštva, strinjali so se pa tudi
v tem, da nam je edina pomanjkljivost vzdrž-
ljivost.

V mesecu maju bo v Celju gostovalo moštvo
Uniona. V tem mesecu bo še verjetno več med-
narodnih tekem, tako da bodo Celjani spet pri-
šli na svoj račun.

OBJAVE IN OGLASI

VABILO

V četrtek, dne 23. 4. 1953 ob 8. uri bo v
Klubu ljudskih poslancev v Celju, Jurčičeva
ulica 6, IV. skupna seja Mestnega zbora in
Zbora proizvajalcev MLO Celje. Na dnevnem
redu so poročila predsednika Sveta za gospo-
darstvo in komunalne zadeve, predsednika Sveta
za kulturo in prosveto in predsednika Sveta za
ljudsko zdravstvo in socialno politiko o delu
in problematiki njihovih svetov in odborov.
Predsednika Okrajnega in Okrožnega sodišča
v Celju bosta na tej seji podala poročila o
delu Okrajnega in Okrožnega sodišča. Na seji
bodo sklepali o ukrepih, katerih se bo treba
poslužiti zoper pojave gospodarskega kriminala.
Sodnik za prekrške bo podal poročilo o svo-
jem delu v letu 1952 in za I. četrt leta 1953.
Po predlogu Sveta za gospodarstvo in komu-
nalne zadeve, bodo obravnavali zadeve, nana-
šajoče se na komunalno gospodarstvo MLO Ce-
lje.

Seja je javna. Zato vabimo državljane, da se
seje udeležijo. Zlasti vabimo ravnatelje podje-
tij in ustanov, predsednike delavskih svetov
in predsednike upravnih odborov podjetij, da
se seje udeležijo.
Odbornikom obeh zborov bodo dostavljeni
osebni pozivi.

OGLAS O LIKVIDACIJI

Kmetijska delovna zadruga »Hmeljare« v Zal-
cu je stopila z dnem 9. aprila 1953 v likvida-
cijo, zaradi česar pozivamo vse upnike, da pri-
javijo svoje terjatve napram zadrugi najkas-
neje do 15. maja 1953 likvidacijskemu odboru.
Ravno tako pozivamo vse dolžnike, da pora-
vnajo svoje obveznosti pri zadrugi do 15. maja
1953.

Po preteku tega roka se za eventualne po-
znejše prijave ne bomo ozirali.

KMETIJSKA ZADRUGA LASKO

razpisuje mesto šoferja za takojšen nastop.
Pogoji, praksa in obvladanje vozila »Unimog«
za poljska dela in prevoze. Interesenti naj
vložijo pismene prošnje.

UPOKOJENCI

Sporočamo, da smo objavljali občni zbor
Društva upokoencev, podružje Celje, morali za-
radi smrti tov. Borisa Kidriča preložiti na ne-
deljo, dne 19. 4. 1953 ob 9. uri v Ljudskem gle-

SLUZITELJA IN KURJACA sprejemmo v služ-
bo. Ponudbe sprejema ravnateljstvo I. gimna-
zije v Celju.

SPALNICO (orehov les) dobro ohranjeno, ugod-
no prodam. Vinko Brzič, Celje, Stanetova 51.

HLADILNIK (ajskasten) za pivo z dvema pi-
pama in nastavkom, prodam. Naslov v upravi
lista.

PRODAM lepo manjšo posestvo, električni mlin
za žito, stiskalnico in drugo. Ravnak Rudolf,
Zadobrova 29, p. Skofja vas.
MIRNA BOLNIČARKA išče prazno sobo. Naslov
v upravi lista.

MEJENAM eno in polsobno stanovanje za dvo-
sobno. Naslov v upravi lista.

NEDELJSKA ZDRAVNIŠKA DEZURNA SLUŽBA

Dne 19. 4. 1953: tov. dr. Sevišek Maks, Celje,
Ljubljanska cesta 36. — Nedeljska zdravniška
dežurna služba traja od sobote popoldne do
ponedeljka do 8. ure zjutraj.

KINO

KINO UNION, CELJE

Od 18. do 24. 4. 1953: EN DAN ŽVLJENJA, me-
hiški film
Od 25. do 30. 4. 1953: HOFFMANNOVE PRI-
POVEDKE, angleški barvni film
Predstave dnevno ob 18. in 20. uri, ob nede-
ljah ob 16., 18. in 20. uri.

KINO DOM, CELJE

Od 17. do 20. 4. 1953: CLOVEK DIVJEGA ZA-
PADA, ameriški film
Od 21. do 27. 4. 1953: INTERMEZZO, ameriški
film
Predstave dnevno ob 18.15 in 20.15 uri, ob
nedeljah ob 16.15, 18.15 in 20.15 uri.

KINO ZALEC

Od 18. do 19. 4. 1953: TRIJE KAVALIRJI, ame-
riški film
Od 22. do 23. 4. 1953: DVORNI SVETNIK GEI-
GER, avstrijski film
Od 24. do 26. 4. 1953: VELIKA REKA, ame-
riški film

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so spre-
mijali na zadnji poti našega nepozabnega sina
ZAHOJNIK JOZEKA

učenca I. r. I. osn. šole v Celju.
Posebna zahvala za vso pomoč školski po-
družnici Tovarne emajlirane posode v Celju,
kako tudi upravi šole, posebno tov. Jesihovi
in součencem.

Zaljubljeni starši, stara mama in tetka.

Novootvorjena restavracija „Pošta“

v Celju sporoča cenjenemu občinstvu, da bo oficialna otvo-
ritev obnovljenega gostinskega lokala v soboto 18. aprila,
ker je vsled žalosti preteklo soboto ta prireditve odpadla.
Restavracija bo odprta vso noč, igral bo prvovrsten orkester
za ples.

Kuhinja je pripravila jedila za še tako izbirčne jedce, v
kleti pa je neizčrpna zaloga prvovrstnih vin po najnižji ceni.

Kmetje - kmečke gospodinje!

Olje raste na njivah!

ZATO ZASADITE VSAK KOŠČEK ZEMLJE, POSEBNO ŠE MED
KORUZO IN KROMPIR ČIM VEČ BUČNIC IN SONČNIC.

Tovarna olja Slov. Bistrica

Okrajni ljudski odbor Celje-okolica sporoča tragično vest, da je umrl član Izvršnega sveta Ljudske skupščine FLRJ, prvi predsednik slovenske vlade, ljudski poslanec

BORIS KIDRIČ

Z njegovim imenom je povezan ves naš gospodarski razvoj in vsi uspehi, ki smo jih dosegli. S svojim delom bo prišel v zgodovino jugoslovanskih narodov

Celje, 12. aprila 1953

Okrajni ljudski odbor
Celje-okolica

Ob nenadomesljivi izgubi našega najdražjega tovariša in soborca, člana Glavnega odbora Zveze borcev narodno-osvobodilne vojne Slovenije

Borisa Kidriča

narodnega heroja

kličemo:

Slava njegovemu spominu!

Mestni odbor
Zveze borcev NOV Celje

Okrajni sindikalni svet v Celju obvešča vse svoje organizacije in člane, da je umrl veliki borec za pravice delovnega ljudstva in pobudnik novih oblik socialističnega gospodarstva, naš dragi tovariš

Boris Kidrič

član sekretariata izvršnega komiteja ZKJ, prvi predsednik vlade LRS itd.

Delavci Celja in okolice kličemo:
Večna slava njegovemu spominu!

Celje, 12. aprila 1953

Okrajni sindikalni svet Celje

Pogled na svetu

Z druge redne letne skupščine OZZ Celje-okolica

Zadružna zavest je našemu kmetu vedno bolj blizu

Naše zadružništvo je na najuspešnejši poti k napredku kmetijstva

Cepnav je naše oko navajeno, da se raje ustavlja ob velikih stvarih in da ob njih manjše rado prezre, vendarle začnimo z našimi sosedi. Ali ni zanimivo in značilno, da so v mali okupirani Avstriji rabili 40 dni za sestavo nove vlade pod vodstvom močne roke skrajnega desničarja inž. Raaba in jo sestavili tako, da ni kaj prida jamstva za složno delo nove vladne koalicije med ljudsko stranko in socialisti? Avstrijski reakciji, desnemu krilu ÖVP, se je posrečilo s paktiranjem z nacističnim Verband der Unabhängigen, da socialisti kljub okrepljenemu položaju v vladi ne bodo imeli tiste moči, ki bi jo po volitvi zmagi lahko imeli. Pred očmi štirih »zaveznikov« se je torej naokoliščevala jasna izraženemu javnemu mnenju izvršila v avstrijski vladi taka sprememba, ki bi utegnila biti vsč ameriškimi makartistom. Če že ne tudi ameriški republikanski administraciji.

Stvari z Italijo se nikamor ne premaknejo, vsaj kar zadeva odnose z nami. Sicer pa gre Italija na važne volitve z novim volivnim zakonom, od katerega si demokristjani ob podpori svojih zaveznikov obetajo absolutno 65-odstotno večino in v parlamentu i v senatu. A kar je za nas sosede važneje je to, da bodo pri volitvah lahko kandidirali tudi fašisti, sodelavci Mussolinija, ki so bili doslej vsaj kolikor toliko odrinjeni. Kakor v Avstriji rinejo tudi v Italiji v klerofašistično diktaturo. Gedda, predsednik Katoliške akcije, je v De Gasperijevi stranki trojanski konj monarhistov in fašistov, ki bi s političnega obzorja Italije radi pomeli sredinske meščanske stranke in zatrla rast neodvisnih socialističnih sil. Da KPI in njena zaveznica Nennijeva socialistična stranka ne znata, ne moreta in verjetno tudi nečeta vzbuditi in voditi italijanske delovne množice v boju zoper nakane italijanske reakcije, to se prav dobro vidi iz njunega obnašanja pri sprejemanju novega volivnega zakona.

V Franciji žive pod dojmom sovjetske mirovne ofenzive in Thorezove vrnitve iz Moskve. Verjetno se bo pod vplivom prvega in drugega dejstva ojačila opozicija proti evropskemu vojaškemu sodelovanju, ki ga tako trmasto zahtevata Eisenhower in Dulles. Pogojev za okrepitev te opozicije je v Franciji več kot dovolj na levi in desni, pa tudi sredina ni trdna, saj je tako težko pozabiti čase, ko je Francija vodila Evropo. Pa kdo bi govoril o pozabljenju! Saj se sedanja vlada prizadeva, da bi Franciji spet bil nesporno priznan naziv in pomen velesile. Pri tem prizadevanju se utegne Francija ozreti na vse strani, kje bi ujela bolj naklonjenega navijača. Sovjetska karta v Franciji sicer še ni na mizi, toda o njej se že dolgo sušlja, posebno pa zdaj, ko Malenkov odpira novo ero v sovjetski zunanji politiki, če smemo tako reči.

Ta nova era stoji pred očmi vsega sveta zaenkrat še kot sfinga, ki je svet še ni razrešil, ki pa z njo vendarle računata in si od nje marsikaj obeta. Mirovna ofenziva, volja po sodelovanju z Evropo in z Ameriko se kaže prav povsod: SZ se bo udeležila kronanja angleške kraljice, sovjetski novinarji so obiskali Francijo, v Berlinu so ponovno sedli za zeleno mizo vsi štirje zavezniki, buje za to, ker se SZ iskreno zavzema za pravično rešitev nemškega problema, ameriški novinarji so uradno v Moskvi, nov ton zavzemajo sovjetska glasila do takih trdokožnih imperialistov kot sta Churchill in Eisenhower, sovjetska študentska delegacija bo baje zedela celo z jugoslovansko delegacijo na kongresu demokratske francoske študentske mladine, skratka, takoj po smrti Stalinovi so nastopile velike spremembe, liberalnejša notranja politika in znosnejša zunanja in duha sodelovanja med narodi. Stvar je zavzela že take oblike, da se nekateri tega že kar boje, češ preveč miru naenkrat! Če se nevihta prehitro poleže, rada kmalu znova pritisne s podvojenno besnostjo. Kdo ve, če ni vse skupaj groba farsa, kruto norčevanje iz človeštva, ki mu je v svojih mejah birokratski režim vzel poslednje dostojanstvo? Če ni le dobro preračunana zagoda v razpoke, ki jih svet, ogrožen od vojnega stroja SZ, ne more in ne more zadelati? Tu ne gre samo za razpoke v Evropi, morda še bolj za azijski svet. Amerika ima na Tihem oceanu kar dva orjaka pred seboj, SZ in Kitajsko in nič se ji ne čudimo, če računa z Japonsko nekako takdo kot z Nemčijo v Evropi in da se tudi do Kuomintanga drugače obnaša kakor n. pr. Anglija in Francija. Če bi se rešilo korejsko vprašanje, bi se obe čutili ogrožene v Indokini oziroma Indiji, posebno ker se zadnje čase po deblokadi Formoze premikajo Kuomintanške čete v Burmi. Ni jih veliko, toda so. Niti Burmi niti Indiji niti Evropi niso vsč.

Najbolje bo, da počakamo z ugibanji, kakor nam sugerira naše državno vodstvo. Čas bo prav kmalu odkril pravo lice tudi tistim, ki se jim je v 35 letih skoraj posrečilo zagrnuti vso veliko državo v umetno meglo laži, pretvarjanj, kamuflaže in jo spremeniti v nekaj popolnoma drugega, kar normalen človeški razum šteje za normalno. Pri odkrivanju njihovega pravega obraza ima zgodovinske zasluge tudi naša država.

Preteklo soboto je bila v dvorani Narodnega doma v Celju druga letna skupščina OZZ za okraj Celje-okolica. Udeležba delegatov iz kmetijskih zadrug je bila dobra, saj je bilo navzočih 92% delegatov. Kot gostje so bili navzoči tov. dr. Marijan Pavšič, ki je zastopal Glavno zadružno zvezo v Ljubljani, predsednica žena zadružnic LRS tovarišica inž. Vilma Pirkovič in tajnica žena zadružnic pri Glavni zadružni zvezi tov. Justa Golčnik. Navzoči so bili tudi sekretar OK ZKS tovariš Vinko Šumrada, predsedniki in upravniki zadružnih zvez iz Maribora, Šoštanj ter Krškega in upravniki zadružne zveze iz Trbovelj. Obširno ter izčrpno poročilo o zadružni dejavnosti v preteklem letu je podal predsednik zveze tov. Franc Lubej, poročilo o finančnem stanju tov. dr. Peter Pavlič, revizijsko poročilo pa je podal šef revizijskega oddelka pri OZZ tov. Lev Tičar. Z javnimi volitvami so izvolili nov upravni in nadzorni odbor OZZ ter 30 delegatov za zbor Glavne zadružne zveze Slovenije. Upravni odbor, ki se je takoj po skupščini sestel na prvo sejo, je iz svoje srede zopet zaupal predsedniško mesto tov. Francu Lubeju, za podpredsednika so izvolili tov. Jožeta Gorška, za tajnika pa dosedanjega upravnika tov. Petra Hlasteca.

Izvleček iz poročila predsednika Franca Lubeja

LANI SO USTVARILI 508 MILIJONOV DIN DOBIČKA

Zadruge, ki jih je 82 v okraju, so lani ustvarile 105.247.000 din čistega dobička. Od tega so zadružna posestva dosegla 735.310 din dobička, pospeševalni odseki 369.098 din, trgovina in odkup 39.869.000 din, trgovina z lesom 57.600.000 din, delavnice in obrati 4.980.000 din ter v ostalih dejavnostih 1.298.000 din. Dobitek ni tako visok zaradi tega, ker pri tem ni zajet dobiček v trgovini s hmeljem v znesku 361 milijonov din. Ta sredstva bodo v celoti uporabili za dvig hmeljarstva. Če k tem sredstvom prištejemo še okoli 42 milijonov dinarjev, s katerimi je razpolagala OZZ ob zaključku 1952 leta, potem znašajo skupna zadružna sredstva ob koncu lanskega leta 508 milijonov din. Od čistega dobička v zadrugah odpade več kot polovico na trgo-

pa so sprejele od Trgovskega podjetja OZZ še 36 motornih škroplilnic. Zadruge so razen tega nabavile še 16 motornih kosilnic in 13 enosnih traktorjev ter veliko število ostalega poljskega orodja, manjših strojev, snopovezalnikov, električnih pastirjev, kompresorjev, žetvenih naprav, zaprašilcev, sejalnic itd. Največje zanimanje so zadruge pokazale za traktorje s priključki in za prevozne škroplilnice, saj so jih lani nabavile 96.

Zadruge imajo 10 dograjenih in 8 nedograjenih zadružnih domov, katere bodo letos dogradili.

Vsi ti uspehi govorijo o tem, da so zadruge dosegle ne samo velik korak naprej v svoji organizacijski krepitvi, temveč da se je interes kmeta do razvoja zadruge dvignil, kar kaže, da je pot našega zadružništva najuspešnejša in najbolj demokratična pot k napredku kmetijstva.

Poslopje Hmeljarskega inštituta, kjer bo avgusta letos zasedal Evropski hmeljarski kongres.

vino z lesom. Ker okraj Celje-okolica nima izrazito gozdarskega karakterja, bo treba v prihodnjih letih odkup lesa omejiti, sicer bo sečnja lesa zadela naše gozdove v živo.

Z izgubo je poslovala samo KZ Zagorje na Kozjanskem. Vsled malega prometa, neurejene trgovine in slabega poslovanja, je lani izkazala 4041 din izgube. Največ dobička pa je dosegla KZ Vitanje in sicer 11.031.000 din.

PREKO 3500 KMETOV SE JE NA NOVO VKLJUČILO V ZADRUGE

Število zadružnih članov se iz leta v leto veča. Članstvo je lani poraslo za 3500 novih članov. Kmetje vse bolj čutijo koristi, ki jih imajo v KZ ter so prepričani, da je njihov razvoj in napredek možen le v sestavi zadružništva.

Tudi odseki po zadrugah se vedno bolj in bolj razvijajo. Lani je bilo že 240 različnih pospeševalnih odsekov: 37 strojnih, 44 živinorejskih, 43 sadjar-skih, 6 vinogradniških, 56 lesnih in 36 ostalih. Poleg teh odsekov imajo zadruge še 41 kreditnih hranilnih odsekov. Zadruge imajo tudi 22 posestev v skupni površini 621 ha zemlje, 210 glav živine in 16 konj.

KAKO SO ZADRUGE RAZDELILE DOBIČEK

Lani ustvarjeni dobiček 105.247.000 din so zadruge razdelile: V sklad za investicije 43.269.000 din, v rezervni sklad 5.399.000 din, v sklad za socialne dainstve 2.603.000 din, v obratni sklad 18.589.000 din ter v ostale sklade 16.648.000 din. Razen tega so zadruge razdelile zadružnikom 17.694.000 din, za kritje nastalih izgub pa odpade 831.675 din.

ZADRUGE SO NABAVILE ŽE LEPO ŠTEVILO KMETIJSKIH STROJEV

Lani so zadruge posvetile veliko skrb nabavi kmetijskih strojev, zlasti traktorjev. Nabavile so 27 traktorjev tipa »Steyer« in 4 traktorje »Unimog«. Letos pa so nabavile že 14 traktorjev »Unimog«. Lani so zadruge nabavile tudi 22 motornih škroplilnic. V sezoni čiščenja in škropljenja sadnega drevja

TUDI V ŽIVINOREJI SO SE ZADRUGE DOBRO IZKAZALE

V okraju je 13 živinorejskih selekcijskih organizacij. Najboljši živinorejci so bili lani v Vitanju in Zrečah. Vse organizacije imajo molzne kontrolorje, ki vršijo molžno kontrolo, in rodovnikarje, ki vodijo rodovniške knjige. Poprečna molznost je še vedno razmeroma nizka, v Vitanju znaša 1500 l, v Sentjurju pa 1400 l. Na področju okraja je 1856 rodovniških krav in 538 tetoviranih telet. Lani je bilo kastriranih 687 zakotnih bikov. Na jesenskem licenciranju je bilo priznanih 236 bikov in 88 merjascev. Veterinarska bolnica v Celju, kmet Sovine iz Šmarja in ekonomija Rogaska Slatina so prejeli za najboljše blike tudi republiško nagrado. Na plemenskih razstavah v Vojnku, Zrečah in Ločah, kakor tudi na gospodarski razstavi v Celju (ob 500-letnici mesta Celja) je bila razstavljena najlepša živina.

Po suši prizadeti rejci so dobili lani 359 ton otrobov kot pomoč. Okrajni ljudski odbor pa je za nabavo plemenjakov prispeval 1 milijon din subvencije. V Kmetijski šoli v Sentjurju sta bila 2 tečaja za molzne kontrolorje.

ZA DVIG HMEJARSTVA — 209 MILIJONOV DIN

Ves lani ustvarjen dobiček pri hmelju v znesku 209 milijonov din so namenili za pospeševanje hmeljarstva. Za regulacijo potoka Ločnice in dela Pi-rečiše so namenili 70 milijonov din. Ta regulacijska dela so nujno potrebna, saj bodo s tem pridobili čez 2000 ha prvovrstnih zemljišč za hmeljske nasade. Za dograditev zadružnih domov, sušilnic in za ostale zadružne gradnje so namenili 45 milijonov din, za dograditev in opremo hmeljarske šole v Vrbju so določili 10 milijonov, za dograditev Hmeljarskega inštituta 25 milijonov, za gradnjo žičnic, ki bodo zamenjale hmeljevke, so predvideli 15,2 milijona din. Zaenkrat bodo gradili žičnice na področju 14 ha zemljišč na državnih posestvih v Zovneku in Založah ter na posestvu Hmeljarskega in-

štituta. Z žičnicami bodo znatno znižali proizvodne stroške hmelja, še bolj važno pa je to, da bodo na ta način tudi očuvali naše gozdno bogastvo. Za letno obnavljanje dotrajanih hmeljev je potrebno okoli 12.000 kubičnih metrov mladih smrek, kar znaša 50.000.000 din. Koristi žičnic so ogromne in iz teh razlogov bo potrebno, da še letos ta načrt uresničijo. Za organizacijo hmeljarskega kongresa, ki bo v avgustu v Zalcu, so predvideli 6 milijonov, za poslovanje hmeljarskega odbora 2,4 milijone, za investicije »Hmezada« pa 15 milijonov din. Za gradnjo impregnacijske naprave, s katero bodo podaljšali življenjsko dobo hmeljev najmanj za 5 let, so zaenkrat določili 10,4 milijone din, dočim bo celotna naprava stala okoli 20 milijonov din.

Živahna razprava je pokazala, da je naš kmet — zadružnik živo zainteresiran za dvig kmetijstva

Preveč bi bilo, če bi priobčili razpravljanje številnih delegatov, ki so se javili k besedi. Zato bomo na kratko navedli le nekaj važnejših problemov, o katerih so razpravljali.

Delegat iz Polzele je povedal, da se mu ne zdi pravilno, ker ga njihov upravni odbor ne vabi k sejam. V KZ Višnja vas se bavijo z nakupovanjem in prekupevanjem lesa po vsej Savinjski dolini, kar ni pravilno. Takšno ravnanje je v nasprotju s krepitvijo kmetijstva in bi moralo biti tuje zadružništvu.

Nato so razpravljali o desetletnem okrajem kmetijskem perspektivnem načrtu, po katerem ne bo diktirano kmetu, kakor pred leti, kaj naj seje, temveč da načrt dal le perspektivo kmetijskega razvoja. S tem načrtom bomo odpravili zaostalost, ki tare našega kmeta. Mlečnost krav je pri nas 1500 l, medtem ko je v gospodarsko razvitih državah 2500 do 3000 litrov. Da bomo dosegli večjo proizvodnjo, bo treba omogočiti kmetu-zadružniku čim cenejšo nabavo umetnih gnojil. Tudi hlevski gnoj, po besedah delegata »kmečko zlato«, bo treba bolje izkoristiti. Zato je nujno, da uredimo gnojišča in gnojne jame, ker pri nas ni niti 10% urejenih gnojišč. Zaradi tega je stavil delegat skupščini predlog, da bi naj upravni odbor izposloval pri merodajnih forumih nižjo ceno cementa izključno za gradnjo gnojišč in gnojnih jam za zadružnike.

Govorili so tudi o siliranju ter prirejanju tečajev za siliranje in o gradnji čim večjega števila silosov. Do leta 1957 naj bi imelo vsako četrto gospodarstvo en silos.

Delegat iz Zreč je razpravljal o delu in uspehih KZ Zreče. Ker je razpravljajal o problemih svoje zadruge precej obširno, so ga ostali prekinili, češ razprava naj se vrti prvenstveno okrog problemov iz poročil, ker bi ne bilo dovolj časa, če bi vsak delegat iznašal podrobnosti iz svoje zadruge. Delegatinja iz KDZ Vransko je povedala, da jih je vest o reorganizaciji KDZ prizadela, ker so mislili, da bo tudi njihova zadruge reorganizirana. Ko so pa preučili dosedaj dosežene uspehe, notranjo organizacijo in bodoči razvoj zadruge, so se čvrsto odločili, da ostanejo še naprej v zadrugi. Govorili so tudi o tem, da bi se naj vsaka KZ pri odkupih opredelila na svoje področje, o reviji »Naša vas«, ki bi naj bila bolj pestra, nudila naj bi zadružnikom predvsem nasvete in prenašala izkušnje iz zadrug.

Ugotovili so, da so zadruge v enem letu napravile precejšen korak naprej in da že danes predstavljajo izredno močan faktor, brez katerega si ne moremo zamisliti bodočega razvoja v kmetijstvu. Letošnji občni zbori, ki so bili povsod dobro obiskani in kjer so zadružniki živahno razpravljali, so dokaz, da so zadruge življenjsko pove-zale veliko večino naših kmetov. Ven-

KDO JE PRAVZAPRAV ZADRUGA?

To vprašanje velja tovarišem iz Skale, Marija Gradca, a morda tudi to varišem »Rečice. Izgleda, da se tam nekateri uslužbenci ne zavedajo, da je zadruge članstvo, da so zadruge kmetje zadružniki, ne pa uslužbenci, pod vplivom katerih se v glavnem tam dela.

Ko je večina zadružnikov na področju občine Laško hotela, da bi se zaradi boljšega gospodarstva združile zadruge Marija Gradec, Rifengozd in Rečica, sta poslovodji iz Rečice in Marija Gradca čisto zaradi osebnih koristi nahujskala člane proti združitvi, kljub temu, da je že prej večina članov združitve pozdravljala in tudi za njo glasovala. Enak primer je bil tudi v Skalcah, ko je šlo za združitve KZ Skalce s KZ Slovenske Konjice v močnejšo zadruge.

dar se še ponekod javljajo razne birokratske tendence predvsem v vrstah uslužbencev. Ponekod pa so se vrinili v zadružne odbore sicer redki ljudje, ki jim zadružništvo ni pri srcu ter skušajo v zadružnih vrstah škodovati zadružništvu. Take elemente bodo zadružniki kmalu onemogočili, ker jim ni vseeno, kako zadruge gospodari.

Govorili so tudi v potrebi, da bi bilo koristno prirejati čim več izobraževalnih tečajev in ustanoviti še več kmetijskih šol. Žene zadružnice so iznašale težak položaj žene v kmetijstvu, ki poleg materinstva in gospodinjstva opravlja še težka kmečka dela. Njo bi lahko razbremenili, če bi tudi po vaseh ustanovili otroške vrtce, pralnice itd.

Delegat iz Zalca je govoril o tem, da je nemogoče dvigniti kmetijsko proizvodnjo v Savinjski dolini vse dotlej, dokler bo savinjski kmet gojil poleg hmelja še veliko najrazličnejših in nedonosnih kultur. Poleg hmelja, ki predstavlja za savinjskega kmeta glavno kulturo, naj bi gojil največ še 3 do 4 kulture, ki se s hmeljarstvom dopolnjujejo.

Na kraju je zastopnik Glavne zadružne zveze dr. Marijan Pavšič, ko je izrazil zadovoljstvo nad tako bogato in napredno razpravo, poudaril, da pri nas še v mnogočem kmetujemo po tradicijah, ki jih ni zametovati, vendar znatnost napreduje in je treba z njo kmete tudi seznaniti.

PRIHRANKI OKRAJNE ZADRUGNE ZVEZE SO NAMENJENI POSPEŠEVANJU KMETIJSTVA

Ob koncu leta je OZZ razpolagala z okoli 42 milijoni din prihrankov, ki izvirajo največ iz sredstev bivšega »Hmezada« in iz sredstev, ki so jih ustvarila podjetja OZZ. Ta denar bodo v glavnem potrošili za dvig kmetijske proizvodnje. Za nabavo težkih kmetijskih strojev, rigolnih plugov itd. bodo porabili 18 milijonov din, za postavitev strojne garaže 5,5 milijonov, za nakup avtomobila Gradbenemu obratu OZZ 3,8 milijonov, za gradnjo predelovalnice mesnih izdelkov 10 milijonov, za opremo in izboljšanje trgovskega podjetja »Vino« 1,1 milijon, za mehanizacijo Gradbenega obrata 3,5 milijona, za ureditev zadružnega vinograda v Viršanju 2,14 milijona ter za dvig tretjega nadstropja zadružne hiše v Cankarjevi ulici 7 milijonov din.

Delegati so sprejeli proračun za leto 1953, ki predvideva 8.980.000 din dohodkov in prav toliko izdatkov.

Nato podlagi poročil in razprave so sprejeli nekaj koristnih sklepov. Nato je predsednik OZZ tov. Franc Lubej zaključil skupščino ter poudaril, da bodo drugo leto delegati poročali še o večjih uspehih, če bodo KZ sprejele sklepe med letom dosledno uresničile. —ma—

S tretje redne seje sindikalne podr. rudnika Velenje

Pretekli četrtek je bila tretja redna seja Izvršnega odbora sindikalne podružnice v rudniku Velenju.

Razpravljali so predvsem o nezakonitem postopku delavskega sveta, ki je sklenil, da uslužbenci ne dobijo izplačil nadur. Sindikalna podružnica meni, da so tisti uslužbenci, ki po nalogu šefa oddelka delajo nadure pri kakšnem važnem opravilu, upravičeni do nadur.

Obsodili so izjavo inž. Jurmana, izrečeno na javni partijski konferenci, češ da so kandidatno listo za nov delavski svet sestavljali banditi. Res je, da se je na listo vrnil človek, ki je hotel v Ameriko, vendar je bil potem ta predlog na sindikalnih sestankih odvrnjen in dotični izbrisan s kandidatne liste. Tudi izjava inž. Čuka je bila čudna. Predsedniku sindikalne podružnice tov. Sovincu je privatno dejal, da se mu je zdelo kritika o plačevanju nadur usluž-

bencem gnusna in ogabna ter je hotel zapustiti zasedanje.

Obravnavali so tudi protizakonito sprejemanje uslužbencev na delo brez vednosti sindikalne podružnice. Direktorja je delavski svet sicer za to pooblastil, toda le z odobritvijo sindikalne podružnice. Sindikalna podružnica je tudi mnenja, da so lahko samo trije vodilni uslužbenci v podjetju, kot so direktor, glavni inženir in glavni računovodja in ne deset vodilnih uslužbencev.

Govorili so tudi o težavah rudarskega glasila »Velenjski rudar« in sklenili, da bo mesec maj posvečen »Delavski enotnosti« in »Velenjskemu rudarju«. Nadalje so govorili o fondu kazni, kjer se je nabralo v treh letih že 496.000 din, ki bo uporabljen v dobrodelne namene in o proslavi 1. maja, za kar so postavili posebno komisijo, ki bo svečanosti tega delavskega praznika pripravila.

F. L.

Ena leta uspešnega dela Olepševalnega društva

V četrtek je imelo celjsko Olepševalno društvo svoj redni letni občni zbor, na katerem je odbor poročal o svojem delu. Prinašamo glavne misli podanih poročil. V prihodnji številki pa bomo o poteku občnega zbora še poročali.

Olepševalno društvo je pričelo z uspešnim delom šele pred dobrim letom, prej pa je nekaj let samo životarilo.

Društvo je že s samim svojim obstojem poleg svojega uspešnega prizadevanja med nami dokaz resne volje Celjanov, da bi dohiti vse to, kar smo iz objektivnih pa tudi subjektivnih razlogov zamudili po svoji zunanji lepoti pa tudi glede na kulturno raven, zgled ostalim manjšim mestom v naši domovini.

Današnji čas postavlja pred nas vedno odločnejše in vedno večje zahteve po investicijah za ureditev najnujnejših komunalnih del. Vsi se veselimo, da so ta dela oživila in nestrno pričakujemo dograditve tega in onega objekta. Naši načrti pa so pogosto preobširni in v nesorazmerju z realnimi možnostmi. Vendar zavisi predvsem od našega hotenja in prizadevanja, kako se bo komunalno vprašanje reševalo v bodoče. Gotovo je, da se moramo zavedati odločilnega pomena kulturnega odnosa do tega, kar že imamo, saj so vsa prizadevanja za večanje in širjenje komunalnih naprav obsojena na neuspeh, če jih ne podpira jasna in odločna zavest, da čujemo in z ljubeznijo negujemo to, kar imamo. To spoznanje pa je hkrati že ena izmed značilnih potez značaja novega socialističnega človeka, ki ga odlikuje smisel za skupne napore.

V poročilih, predvsem v poročilu predsednika je bilo povedano, da društvo ne vključuje v svoje vrste samo več sto Celjanov, temveč so njegovi člani tudi številni delovni kolektivi, ki so društvu omogočili s svojimi članki prispevki, da je razvilo res živahno dejavnost.

Glavna naloga društva je predvsem vzgojno vplivati na prebivalce našega mesta in opozarjati na napake in nepravilnosti. Te svoje naloge se je društvo marljivo poslužilo ter na razne načine uspešno odpravilo mnogo napak in nepravilnosti. Najuspešnejše sredstvo na tem področju je bila Tribuna, ki je vsak teden našla primeren prostor v »Savinjskem vestniku«.

Društvo je lani z obsežnimi gradbenimi deli zavarovalo zidovje Starega gradu, ki je bilo že deset let zanemarjeno. Po ocenitvi strokovnjakov znaša vrednost teh del 1.500.000 din, kar nikakor ni malo. Dalje je društvo uredilo nekaj javnih nasadov, za kar je prav tako prispevalo znaten znesek. Organizirani so bili številni promenačni koncerti v mestnem parku, izlet v neznanu in dve izredno lepo uspešni tradicionalni maskaradi. Obnovili so vse plakate table v mestu in postavili tudi nekaj novih. Izvedli so natečaj za najlepšo izložbo in še mnoge manjše akcije, ki so nemalo pripomogle k lepšemu izgledu našega mesta.

Razveseljivo je bilo tudi poročilo blagajnika, saj ima društvo že precej sredstev za izvedbo delovnega programa v letošnjem letu: ureditev gostišča na Starem gradu, postavitev godbenega paviljona postavitev novega javnega stranišča in nadaljevanje zavarovalnih del na zidovju Starega gradu.

Delo v preteklem letu je bilo uspešno ter pričakujemo, da bo društvo tudi v letošnjem letu izpolnilo svoj napovedani delovni program.

Predsednik tov. Jenko je takole zaključil poročilo o delu Olepševalnega društva:

»Celjani smo! Ne vem, zakaj naj bi bili manj ponosni, manj kot Parižani na

Ljubno ob Savinji bo postalo športno-turistični kraj

Ze pred vojno je Ljubno slovelo preko meja naše domovine kot prijazna turistična točka, kamor so hodili na odih predvsem Hrvati in Avstrijci — pa tudi turistov iz drugih dežel ni manjkalo.

Kakor je znano, je Ljubno v pretekli vojni bilo eno izmed glavnih žarišč odpora proti okupatorju na Štajerskem in je bilo ob osvoboditvi leta 1944 močno

S skromnimi sredstvi je tudi letos občinski odbor vztrajno nadaljeval delo na obnovi trga...

Zavedajoč se, kako velikega pomena je za Ljubno turizem, je na pobudo sekretarja ZK tov. Jeraja I. bil ustanovljen iniciativni odbor za ustanovitev Turističnega društva, kateri je sklenil, da skupno s SSD Gozdarjem zgradi na Ljubnem športno-turistični center

porušeno, predvsem je trpelo središče trga, ki je bilo skoro popolnoma uničeno.

Po končani vojni se je pričela obnova trga, ki je do danes rodila le delne uspehe. Pri obnovi pa niso polagali nobene pozornosti na zunanje lice objektov, tako da kar je bilo stavb obnovljenih so bile le v notranjosti. Izjemaj je »Dom prosvete«. Po vsem tem ni nič čudnega, da je lice trga vse prej kot lepo. Delno pa so takemu stanju krivi funkcionarji bivšega KLO, kateri niso polagali na lepoto trga nobene važnosti. Sele z novim občinskim odborom je nastopilo zboljšanje. Vendar so bila finančna sredstva občine premajhna, da bi obnovila trg kot bi bilo treba, da bi zopet bil sposoben za turizem. Mnogo je še danes za obnoviti v trgu, skoro vsa pročelja hiš so za obnoviti, ceste po trgu so zanemarjene, cestne razsvetljave še sedaj trg nima, mnogo ruševin je še za odstraniti. Na dominantnem položaju sredi trga še vedno čaka na obnovo veliko poslopje župnišča...

Ali bo Društvo prijateljev mladine v Celju oživelo ali ne?

Na iniciativo Sveta za prosveto in kulturo MLO Celje je bil 13. t. m. sestanek članstva, ki bi naj pripravil vse potrebno, da bi društvo začelo delovati. Zbralo se je le majhno število, okrog 20 in to skoro sami prosvetni delavci. Opaziti je bilo takoj, da pri tako slabi udeležbi društva ne bo mogoče spraviti na noge. Kljub temu se je pod vodstvom tov. Janka Pogačnika, ki je vodil sestanek namesto odsotnega predsednika in večine odbornikov razvila živahna razprava o vzrokih, zakaj je društvo po ustanovitvi v juniju lanskega leta počivalo, čeprav je bilo prijavljenih okoli 300 članov. Ze prve seje takrat izvoljenega odbora so se izjemale zaradi neudeležbe odbornikov, nakar je vse delo zaspalo.

Tov. prof. Jakel je podal zanimivo analizo o stanju in življenju srednje-

svoji Pariz, manj ponosni na mesto, ki že 2000 let diha v svetovni zgodovini. Vsak prebivalec mesta Celja naj bi se tega globoko zavedal! Vzajajmo sami sebe in vzgajajmo mladino v ljubezni do našega lepega mesta! Posebno pozornost posvetimo prav mladini, ona je naša bodočnost, ona bo prevzela in skrbela za naše tradicije in dolžnosti, ki jih imamo do skupnosti.»

Vran

kakršnega ne bo daleč naokoli. Ljubno ima za to idealne terenske ter klimatske pogoje in upamo, da bo že v najbližnji prihodnosti to uresničeno. Poleg že zgrajenih športnih objektov, to je kegljišča, strelišča in 65-metrski smučarske skakalnice, nadalje drsališče, proge za smuk in slalom in športni štadijon s telovadnim domom. V letošnjem letu je predvidena gradnja modernega kopališča ter spomenik 24-tim za svobodo v NOV padlim športnikom in telovadcem. Največ težav pri gradnji imajo zaradi finančnih težav, vendar SSD Gozdar upa, da mu bo uspelo zbrati dovolj sredstev za dovršitev te gradnje do prihodnje pomladi, ko bo na Ljubnem slovesna proslava 10. obletnice pohoda CIV. divizije na Štajersko. Upamo, da nam bo uspelo do takrat odstraniti vse ruševine iz trga ter da bomo borci te slavne partizanske enice sprejeli v prenovljenemu trgu, obenem pa tudi izročili turizmu ta prelep in zgodovinski kraj iz narodno-osvobodilne vojne.

F. K.

šolske mladine in naštel naloge, ki bi jih naj društvo izpolnjevalo, ako hoče vršiti svoje visoko poslanstvo. V razpravo je posegla večina navzočih članov, kako poživeti društvo in njegovo delovanje. Tov. Izidor Horvat je nanižal pogoje za društveno delovanje ter ugotovil, da društvo ne bo moglo delovati če ga bodo vodili in v njem delovali sami prosvetni delavci. V njem naj bodo zastopani vsi javni in gospodarski forumi, ki naj s svojo prisotnostjo in delom v odboru dokažejo, da hočejo društvu tudi dejansko pomagati pri njegovih vzgojnih nalogah.

Med razpravo se je tudi pokazalo, da novega odbora ni mogoče izvoliti, dokler stari odbor ne prejme razrešnice. Zastopniki Sveta za prosveto in kulturo so navzoči priporočili, da v kratkem izzove sklicanje izrednega občnega zbora, ki bo stari odbor razrešil in izvolil novega. Prosvetni delavci želijo pomagati društvu pri vsakem delu, podarjajo pa, da Društvo prijateljev mladine ni kaka učiteljska domena in ne more postati kaka šolska ali učiteljskemu društvu podobna organizacija. O podrobnem delu, nalogah in organizaciji društva bomo spregovorili prihodnjč.

J. K.

Otvoritev Planinskega doma v Logarski dolini

Poznavalci slovenskega planinstva, še bolj pa turistični strokovnjaki bodo z veseljem pozdravili otvoritev Planinskega doma v Logarski dolini. Saj je naravnost porazno dejstvo, da v osmih letih po osvoboditvi v Zg. Savinjski dolini ni bilo najti virov za obnovo nekdanj cetočega turizma. Sama Logarska je imela pet velikih tujsko prometnih objektov z 290 posteljami, ne všteti številne kmetije, ki so redno sprejemale tujce in letoviščarje. Planinsko društvo Celje je vsa leta po osvoboditvi opozarjalo na ta prelepi kos naše zemlje in prikazovalo možnost obnove. Vendar ni našlo razumevanja vse do zadnjega časa, ko so mu priskočili na pomoč poleg Planinske zveze Slovenije in Glavne uprave za turizem in gostinstvo še okraj Soštanj in delovni kolektivi v Celju in v Savinjski dolini. To sodelovanje je razmeroma v kratki dobi postavilo na noge planinski hotel, ki bo, upajmo, pomenil novo dobo v gospodarskem značaju Zg. Savinjske doline.

Hotel ima 18 sob, dva gostinska prostora in je zidan v modificiranem alpskem slogu s tremi balkoni z razgledom proti zahodu in prostorno teraso proti vzhodu. Opremljen je z zmernim komfortom in ima prostora za 80 oseb. Namenjen je izletnikom, letoviščarjem in planincem. Logarska dolina je nam-

reč po svojih naravnih pogojih izredno primerna za vse vrste turizma. Je izhodišče za enodnevnne in daljše izlete, ima na razpolago krasne izprehode in nudi vse možnost za letovanje in za rekreativni odmor.

Dom bo odprt 1. maja leta 1953 ob 11 dopoldne. Delovne kolektive, ki zadnja leta v vedno večjem številu zahajajo v Logarsko, opozarjamo, naj si pravočasno dobe dovoljenja za prevoz s kamioni, obmejni predpisi pa bodo v kratkem še bolj olajšali pristop v Logarsko, na Okrešelj in Češko kočo, ko bo zgrajena nova pot pod Savinjskim sedlom na naši strani. SAP bo v prvomajskih dneh vozil z avtobusi do Planinskega doma, naprošen pa je, da v sezoni vzpostavi redno dnevno zvezo. Ker bo dom deležen sindikalnega popusta, bo torej Logarska dolina lahko že letos nudila našemu delovnemu človeku ceneno letovišče in prijetno izhodišče za ture v osrčju Savinjskih Alp.

Ponovno poudarjamo: turizem v Zg. Savinjski dolini je treba obnoviti. Toda obnova bo terjala precejšnje investicije. Brez investicij ne bo turizma. Zato je potrebno, da se o tem pogovore gospodarski činitelji vseh okrajev, ki so pravno, upravno ali pa moralno odgovorni za življenje najbolj zapuščene gorske doline v Sloveniji.

KDO JE ODGOVOREN ZA IZSEKAVANJE ZDRAVILIŠKEGA PARKA V LAŠKEM

»Savinjski vestnik« je v številkah 12, 13 in 14 objavil iz Laškega obširne kritične članke o nenavadnem izsekavanju zdraviliškega parka. Sekanje tega parka ironizira tudi mariborski »Toti list« v štev. 14 z dne 8. 4. 1953 pod naslovom »Celjski Cefzelj«.

10. aprila 1953 je bil v Laškem zbor volivcev, ki so burno protestirali proti takemu divjemu in škodljivemu sekanju javnih nasadov. Laško je imelo še pred nedavnim časom izredno lep senčnat park, ki pa je bil v novjšem času docela zdecimiran.

Ker so dopisniki v kritiki omenjali tudi upravo terme v Laškem, sta tov. Marko in Vera Manfreda izjavila na zboru volivcev, da uprava ne nosi nikake krivde za ta izsekavanje, pač pa, da je dobila nalog za to od nadrejenega foruma.

Vilivci in Olepševalno društvo pa se s to izjavo nikakor ne zadovoljujejo, in ker nečemo delati krivice upravi terme v Laškem zahtevamo, da nam nadrejeni forum v Ljubljani, t. j. Svet za ljudsko zdravstvo LRS pojasni, kdo je dejansko izdal nalog za izsekavanje zdraviliškega parka v Laškem.

Pripominjamo, da je na istem zboru volivcev izjavil pristojni logar, da so parki in javni nasadi po uredbi strogo zaščiteni.

Hkrati prosimo pojasnila, kdo je dal nalog za odstranitev mnogih umetniških reliefov in kipov, ki so posnetki danskega umetnika Thorwaldsena, češ

Vojniški otroci so razveselili starčke v Domu onemoglih

Mladi igralci igre »Narcize«

V vojniškem Domu onemoglih je 230 starčkov, ki so od časa do časa poleg redne in vzorne nege deležni tudi razvedrila.

Tako so vojniški otroci že dvakrat privedli oskrbovancem prijetno presenečenje z nastopi v igricah »Kresniček« in »Narcize«. Otroci so v otroški ljub-

kosti posrečeno in lepo podali obe igrici. Male igralce je učila postrtovalna učiteljica tov. Ahtikova.

Oskrbovanci so takih obiskov zelo veseli. Pričakujejo tudi obisk žena iz Migojnice in Griž ter želijo, da bi jih tudi iz drugih krajev obiskali in na sličen način razvedrili.

Igralci igrice »Kresniček«

na zaščito delavca svojega področja.

Vodstva obratov bi morala pri izbiri zaposlenih sodelovati z zdravstvenimi delavci in začeti uvajati psihotehnične preizkuse, v kolikor je kandidat telesno in duševno sposoben za določeno zaposlitev. Vemo, da se čestoponesrečijo nerode. Važen faktor v traumatizmu je tudi alkohol, več urna naporna hoja in vožnja v službo ali iz nje, nerazpoloženje delavca zaradi neurejenega stanovanja in prehrane, neurejenega oddiha in počitka, preobrazba kmeta v delavca, skratka njegov osebni faktor. K temu faktorju pa pristopi še objektivni faktor, to je pomanjkljiva varnost in zaščita v tovarni, slab red in nesnaga v obratih, kar smo obravnavali že prej.

Ceprav niso znani celotni stroški zaradi obratnih nezdov v Jugoslaviji, pa ni dvoma, da je znesek tolikšen, da povzroča resno gospodarsko škodo.

Skušal sem podati uspehe preventivnega dela na nekaterih področjih kakor tudi neuspehe na področju industrijske higiene, kar nam naj bo v opozorilo, da začnemo resno delati tudi na tem polju, saj je znano, da je zdravje pravica vsakega človeka in za vsako ceno ter da je cenejša bolezen preprečiti, nego jo ozdraviti.

Dr. Josip Podpečan

Uspehi preventivne medicine v naši deželi

S PREDAVANJA OB 7. APRILU — MEDNARODNEM ZDRAVSTVENEM DNEVU

(Nadaljevanje in konec)

Naj se poslužim tujih ust in citiram besede opazovalca Svetovne zdravstvene organizacije Združenih narodov profesorja za industrijsko medicino doktorja Goldaterja iz New Yorka, ki je bil lani dva meseca gost naše države ter je pregledal večino tovarnih in obratov v naši državi v pogledu zaščite dela:

»Nekatere tovarne v Jugoslaviji so v redu in so učinkovito upravljane; v drugih pa je velik nered. V nekaterih je vzdrževanje odlično, medtem ko izgleda, da je v ostalih ta beseda neznanja.«

Red in vzdrževanje včasih imenovana »gospodinjstvo« sta silno važni v zvezi z obratnimi nezdodami. Dober red in snaga sta nerazdružljivo vezana z malim številom obratnih nezdov in zanemarjenost v tovarni vedno dovede do visokega števila obratnih nezdov.

Brez dvoma ima red in snaga tudi važno vlogo v produkciji. V kolikor razbita okna in kupi razbitkov ne ogrožajo direktno zdravja in produkcije, pa prav gotovo pripomorejo ustvarjati atmosfero nemarnosti in zanikarnosti, kar je zelo nevarno. Direktor podjetja je poverjen z odgovornostjo, da organizira delo in vodi produkcijo. Sledi torej, da je pravilno vzdrževanje tovarne in red in snaga v njej ena od odgovornosti direktorja. Nezadovoljive pogoje smo opazili na novo zgrajenih tovarnah kot tudi v starejših zgradbah.

Ko so vprašanje vzdrževanja reda in snage razpravljali s tovarniškimi direktorji in drugimi nameščenci, so čestito odgovarjali, »da bi bili ukrepi za izboljšanje zanje predragi, da bi jih izvedli«. Tega gledišča ne moremo sprejeti. Gotovo je dražje dovoliti, da se kvarijo zgradbe in stroji ter toleri-